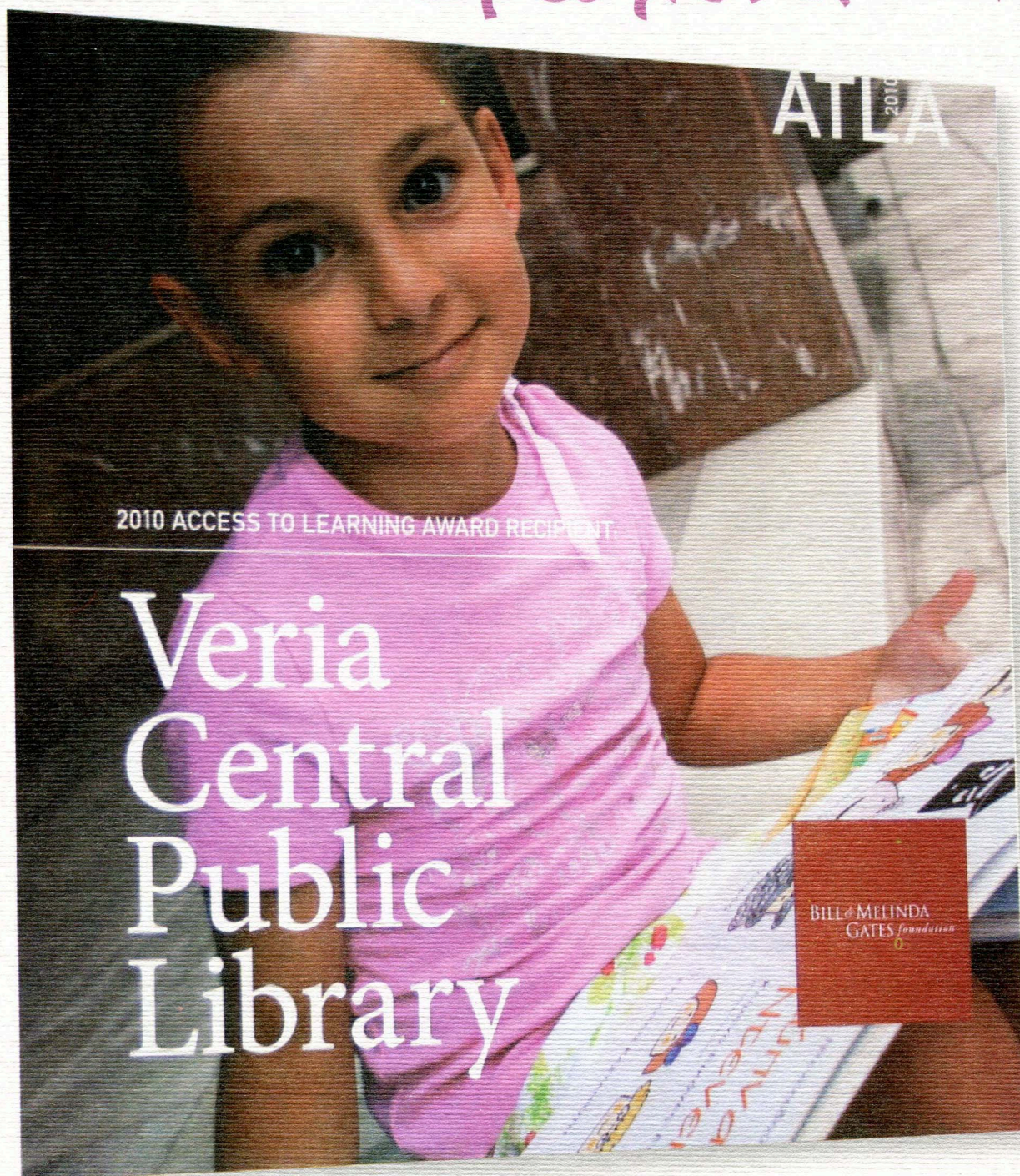

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΑ ΔΡΩΜΕΝΑ

Αριθμός έκδοσης 56
Ιούν.-Ιούλ.-Αύγ. 2010

ΕΝΘΕΤΟ
25 ΧΡΟΝΙΑ
ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. ΒΕΡΟΙΑΣ

ΤΡΙΜΗΝΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
της ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ
ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΒΕΡΟΙΑΣ
και του ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΩΝ ΗΜΑΘΙΑΣ

ISSN 1106 5354

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

πρόεδρος - Δήμαρχος Βέροιας
ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ ΟΥΣΟΥΛΤΖΟΓΛΟΥ - ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ

αντιπρόεδρος

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΚΑΡΗΣ

μέλη

ΜΙΧΑΛΗΣ ΣΑΚΑΛΗΣ

ΛΙΑΝΑ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗ

ΕΥΑ ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ

ΑΜΑΛΙΑ ΠΑΠΑΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΘΑΝΑΣΗΣ ΡΕΠΑΝΗΣ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ

διευθυντής

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ

προϊστάμενος οικονομικού-διοικητικού

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΤΑΡΑΤΣΙΔΗΣ

προϊστάμενος προγραμματισμού-παραγωγής

ΑΝΤΩΝΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

προϊσταμένη εκπαιδευτικού

ΟΛΓΑ ΜΥΛΩΝΑ

προϊσταμένη επιχειρησιακού σχεδιασμού

ΝΑΝΑ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΙΔΟΥ

τεχνικοί σκηνής

ΛΑΖΑΡΟΣ ΑΒΡΑΜΙΔΗΣ

ΝΙΚΟΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΤΥΦΛΙΔΗΣ

τεχνικός ήχου

ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΣ

καθαρίστριες

ΓΕΩΡΓΙΑ ΠΑΜΠΟΥΚΑ

ΠΟΠΗ ΧΡΥΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΤΕΛΛΑ ΧΡΥΣΟΠΟΥΛΟΥ

γενικών καθηκόντων

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΤΕΡΓΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΑΝΑΣΗΣ ΣΤΑΝΤΖΟΣ

ΑΝΤΩΝΗΣ ΒΕΡΡΟΣ

ηλεκτρολόγος

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΕΛΛΙΔΗΣ

βιβλιοθηκονόμος

ΒΟΥΛΑ ΚΟΤΣΑΛΟΥ - ΠΑΠΑΡΗ

Δ.Τ.Ρ.-ΕΞΩΦΥΛΛΟ: κλίμαξ, Βέροια

Τηλ. 23310 24984 • Fax: 23310 75124

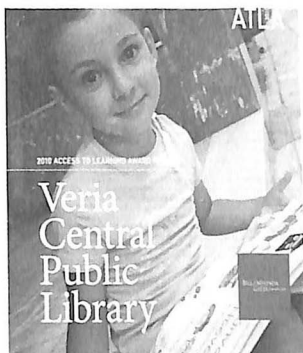
e-mail: vangelisoik@gmail.com

ΕΚΤΥΠΩΣΗ - ΜΟΝΤΑΖ - ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ:

TYPE PRESS Ν. Καραμανλίδης, Ν. Νικομήδεια

Τηλ. 23310 90234

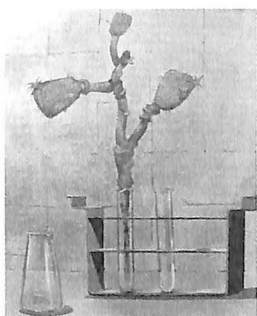
Εξώφυλλο:
Βραβείο Ιδρύματος Bill And Melinda Gates 2010
για τη Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πολιτιστικά Δρώμενα

ΤΡΙΜΗΝΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
Αριθμός έκδοσης 56
Ιούνιος - Ιούλιος - Αύγουστος 2010

Ιδιοκτήτης
ΚΟΙΝΩΦΕΛΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ
ΠΟΛΛΑΠΛΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ ΒΕΡΟΙΑΣ
Εκδότης
ΚΟΙΝΩΦΕΛΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ
ΠΟΛΛΑΠΛΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ ΒΕΡΟΙΑΣ
Διευθυντής **Γιάννης Καμπούρης**
Υπεύθυνη σύνταξης **Χαρά Λάμπρη**
Υπεύθυνος τυπογραφείου **Νίκος Καραμανλίδης**

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Βραβείο Ιδρύματος Bill and Melinda Gates 2010 2
Ιωάννης Τροχόπουλος

NATURE MORTE - Gallery Papatzikou 8
Μαρία Κερανίδου

Ένθετο: ΔΗΠΕΘΕ Βέροιας 25 χρόνια (μέρος Ε') 11

«μα δεν μπορώ σου λέω... φοβάμαι» 31
Τα φαντάσματα στα μάτια των παιδιών...
Ειρήνη Αναγνώστου

Ταξίδι στη Μνήμη, (παλιά Βέροια) 34
Φωτογραφίες αρχείου οικογ. Δαμιανίδη

Μικρές Ανάσες του Θανάση Μαρκόπουλου 36
Παντελής Τσαλουχίδης

Βιβλιοπαρουσιάσεις από τη Δημοτική Βιβλιοθήκη 40
Βούλα-Κοτσάλου Πάπαρη

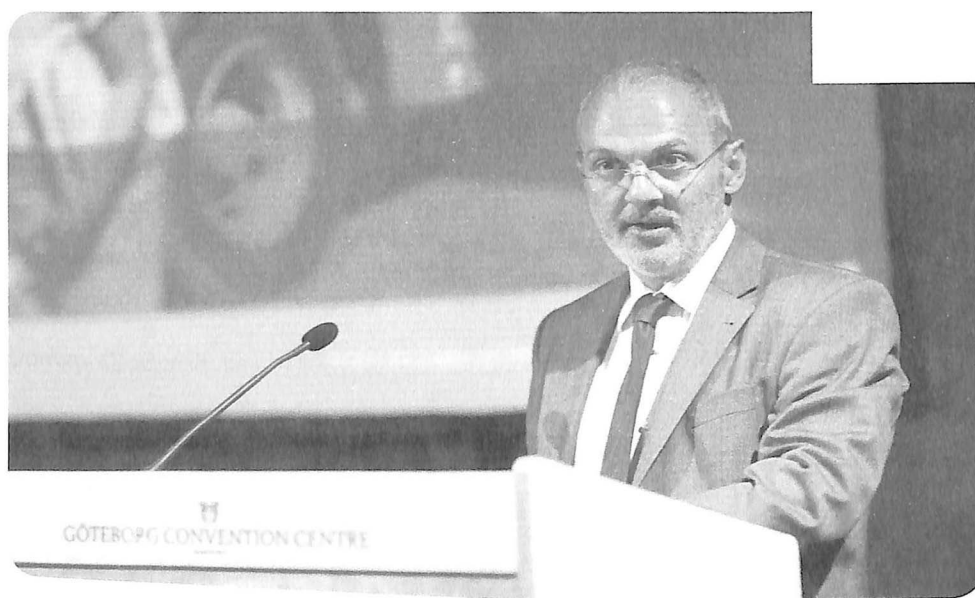
ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΣΤΗ ΓΝΩΣΗ

Βραβείο Ιδρύματος Bill and Melinda Gates 2010

Ομιλία κατά την τελετή βράβευσης
της Δημόσιας Κεντρικής Βιβλιοθήκης της Βέροιας

Ιωάννης Τροχόπουλος,
Διευθυντής, Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

12 Αυγούστου 2010
Gothenburg, Σουηδία

Κυρία Πρόεδρε της IFLA, κυρία Διευθύντρια του προγράμματος "Διεθνείς Βιβλιοθήκες", αξιότιμοι προσκεκλημένοι,

Εκπροσωπώ με ταπεινότητα, μία μικρή βιβλιοθήκη, σε μία μικρή πόλη της Μακεδονίας, που ανήκει στη μικρή και συνάμα μεγάλη ιστορικά χώρα την Ελλάδα. Γιαυτό και μου προκαλεί πέρα από τη συγκίνηση και έντονη αμηχανία ή δυσανάλογα μεγάλη διάκριση, η οποία απονέμεται απόψε σε όλα αυτά τα μικρά έως δυσδιάκριτα στον παγκόσμιο χάρτη, σημεία που απαρτίθησαν παραπάνω, και που ωστόσο, αν και μικρά, με ανέδειξαν και μένα, ως ικανό παραλήπτη του επιφανούς Βραβείου εκ μέρους του Ιδρύματος Bill and Melinda Gates. Ελπίζω ότι το DVD που ήδη προβλήθηκε να εκφράζει ανάγλυφα την έκπληξη που μας προκάλεσε αυτή η τιμή, μία τιμή που αναδεικνύει τη Βιβλιοθήκη της Βέροιας ως έργο ξεχωριστό, χωρίς αυτό να σημαίνει, ότι μονοπωλούμε την εξαιρετικότητα. Υπάρχουν παντού πολλές άλλες αξιολογότητες

επίσης βιβλιοθήκες. Εκφράζω την ευγνωμοσύνη μου, τη δική μου και όλων των πολύτιμων συνεργατών μου που η Βιβλιοθήκη της Βέροιας κρίθηκε άξια αυτής της τόσο τιμητικής αναγνώρισης και τις άσβεστες ευχαριστίες μας. Σας διαβεβαιώ ότι το Βραβείο αυτό θα δώσει νέο κίνητρο, νέα ώθηση στις ευθύνες μας να εντείνουν την επαγρύπνησή τους και στα ευρύτερα επιδιωκόμενα.

Έχω ίσως σπάσει το ρεκόρ ομιλιών, καθώς έχω κληθεί σ' ένα μεγάλο αριθμό εκδηλώσεων να αναπτύξω μιλώντας, τι αγαθό αποτελεί η ύπαρξη ακόμα και της πιο μικρής αφανούς βιβλιοθήκης. Κι ίσως αυτό να με έχει ενθαρρύνει να είμαι κάπως φλύαρος, άρα και πληκτικός. Θα προσπαθήσω λοιπόν, η μακρηγορία μου εδώ, να μη δημιουργήσει και σε σας συμπτώματα πλήξης, όσο κι αν αγαπημένο μου ανάγνωσμα είναι το δοκίμιο του Joseph Brodsky "In Praise of Boredom" («σε έπαινο της πλήξης»)¹. Παρακαλώ για την ανοχή και την υπομονή σας στο θαυμαστό ταξίδι από τη Βέροια του Νότου στο Gothenburg εδώ στο Βορρά.

Θα περιοριστώ στην αναφορά των πραγμάτων που οραματίζομαι να πετύχω μελλοντικά, παρακινημένος τώρα κι από το χρέος μου απέναντι στο μεγάλο βραβείο που μου απονέμετε.

Πρώτο όραμα, η βιβλιοθήκη που με πολύ μόχθο οργάνωσα να συνεχίζει να αποτελεί μοντέλο, κέντρο αριστείας για πολιτιστικά και εκπαιδευτικά ιδρύματα στην Ελλάδα, αλλά επίσης και για την ευρύτερη περιοχή των Βαλκανίων. Ένας οργανισμός που θα αναπτύξει συνεργασίες και συνέργειες όχι μόνο σε τοπικό επίπεδο, αλλά επίσης με κέντρα αριστείας σε όλο τον κόσμο. Μεταμορφώνοντας τη Βέροια σε σφύζουσα και δημιουργική κοινότητα: αυτό είναι που θα επιθυμούσα να δω και αυτό είναι που μου επιτρέπει το παρόν βραβείο να ονειρευτώ.

Ίδρυμα Gates, σε ευχαριστώ για το ΟΝΕΙΡΟ.

Έπειτα, να δω γενικά τις βιβλιοθήκες να ηγούνται στον τομέα του πολιτισμού. Υπάρχουν πολλοί ικανοί πολιτικοί και οικονομικοί ηγέτες, αλλά οι βιβλιοθήκες χρειάζεται να εστιάζουν την προσοχή τους στη δημιουργία περιβάλλοντος για την καλλιέργεια της πολιτιστικής παιδείας, κάτι που συχνά αγνοείται από τους πολιτικούς και οικονομικούς ηγέτες στις χώρες μας.

Τέλος, να δω τις ελληνικές βιβλιοθήκες στην κορυφή του προγράμματος της κεντρικής κυβέρνησης και των τοπικών αυτοδιοικήσεων. Τώρα είναι καιρός να συνδέσουμε τις υπηρεσίες βιβλιοθηκών με τις εθνικές προτεραιότητες και με μεγάλα ζητήματα, όπως κοινωνική συνοχή, ψηφιακή ενσωμάτωση, πολιτιστική και εκπαιδευτική ανάπτυξη. Ελπίζω ότι η επιρροή αυτού του βραβείου θα είναι καταλύτης για μεγαλύτερη ανάπτυξη σε εθνική κλίμακα για τις βιβλιοθήκες ως χώρων καινοτομίας και πολιτιστικής ηγεσίας.

Συγχωρείστε που εμψυχώνω τις αδύνατες φιλοσοφικές μου ανησυχίες και βλέψεις συμβουλευόμενος την Πολιτεία του Πλάτωνα:

¹ Brodsky, Joseph (1997), Grief and reason: essays. Farrar, Straus Giroux, pp. 104-114.

“και όταν πια φτάσουν [οι πολίτες] τα πενήντα, ... [τότε θα] γνωρίσουν το καθαυτό αγαθό, ... αφοσιωμένοι βέβαια τον περισσότερο καιρό τους στη φιλοσοφία, παίρνοντας όμως επάνω τους, όταν έρχεται η σειρά του καθενός και το βάρος της διοίκησης και της εξουσίας, αποκλειστικά και μόνο για χάρη της πολιτείας και όχι σα νάταν τίποτα καλό για τους ίδιους, παρά υποχρέωση απαραίτητη”².

Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι και ιδρύματα που έχουν συμβάλει στην επιτυχία της Βιβλιοθήκης της Βέροιας. Ο κατάλογος είναι πολύ μακρύς. Έτσι πρέπει να τον περιορίσω και θα ήθελα μόνο να αναφέρω δύο (2) παραδείγματα συνεχούς αφοσίωσης στην καινοτομία και στη δημιουργικότητα.

Το ένα είναι η Δημοτική Βιβλιοθήκη του Ελσίνκι και η Δημόσια Βιβλιοθήκη του Aarhus και οι διευθυντές τους Maija Berndtson και Rolf Hapel, αντίστοιχα. Τους συνάντησα πολλά χρόνια πριν και έχω εργαστεί μαζί τους σε πολλά προγράμματα. Έχουν γίνει – για ποικίλους και διαφορετικούς λόγους – μοναδική πηγή έμπνευσης και δύναμης για μένα προσωπικά, καθώς και για τη Βιβλιοθήκη της Βέροιας.

Επιπλέον, θα ήθελα να εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου στον Καθηγητή Richard Hartley, διευθυντή του Institute for Humanities and Social Science Research (Ίδρυμα για την Έρευνα στις Ανθρωπιστικές και Κοινωνικές Επιστήμες) στο Μητροπολιτικό Πανεπιστήμιο του Manchester. Ήταν ακριβώς 20 χρόνια πριν, όταν του παρουσίασα σε μια σελίδα το σχέδιό μου για την ανάπτυξη μιας σύγχρονης υπηρεσίας βιβλιοθήκης στην Ελλάδα. Ήταν ο μέντοράς μου και έτσι σήμερα παραλαμβάνω το Βραβείο για την Πρόσβαση στη Μάθηση για το 2010. Πρόκειται για ένα μεγάλο ταξίδι, πολύ περιπετειώδες με ένα θρίαμβο στο τέλος του.

Richard, σε ευχαριστώ.

Πριν προχωρήσω, επιτρέψτε μου να κατονομάσω μερικούς μύθους, τους οποίους αυτό το βραβείο στη Βιβλιοθήκη της Βέροιας καταρρίπτει:

Πρώτος μύθος: οι άνθρωποι που ζουν στις νότιες χώρες της Ευρώπης δεν διαβάζουν πολύ, δεν χρησιμοποιούν βιβλιοθήκες και επομένως δεν χρειάζονται τις βιβλιοθήκες. ΛΑΘΟΣ. Οι πολίτες της Βέροιας απέδειξαν ότι οι Έλληνες αγαπούν το διάβασμα, συχνά χρησιμοποιούν τις βιβλιοθήκες και τις χρειάζονται πραγματικά πιο πολύ σε περιόδους κρίσης όπως η σημερινή. Ακόμα και αν οι πολίτες του Νότου χρησιμοποιούν άτυπα δίκτυα επικοινωνίας για να βρίσκουν λύσεις στα προβλήματά τους, οι δημόσιες βιβλιοθήκες ανοίγουν νέους ορίζοντες, χωρίς να εξαλείφουν τις παραδόσεις. Οι βιβλιοθήκες βρίσκονται στην καρδιά των κοινοτήτων τους ως νέα πηγή. Αυτό το βραβείο μαρτυρεί ότι οι άνθρωποι χρειάζονται βιβλιοθήκες που είναι σφύζοντες και ευέλικτοι οργανισμοί, οι οποίοι αφουγκράζονται τις ανάγκες της τοπικής κοινωνίας και προνοούν για τις ανάγκες αυτές.

Δεύτερος μύθος: ένα εθνικό πρόγραμμα αποτελεί προϋπόθεση για την ανάπτυξη μιας βιβλιοθήκης υψηλών προδιαγραφών. Πραγματικά αυτό που μπορούμε να δούμε στο μέλλον, ως αποτέλεσμα της επιρροής αυτού του βραβείου είναι πιθανόν το αντίθετο, δηλαδή προγράμματα μικρότερης κλίμακας και μεγέθους να γίνονται πηγή δραστηκών αλλαγών σε εθνικό επίπεδο. Η χρήση νέων τεχνολογιών με δημιουργικούς και καινοτόμους τρόπους, με βεβαιότητα, είναι σε θέση να υπερνικήσει τα εμπόδια που εδράζονται σε παλιές παραδοσιακές δομές. Ας το αντιμετωπίσουμε. Οι μικρές βιομηχανίες αντικαθιστούν τεράστιες επιχειρήσεις σε ολόκληρο τον κόσμο. Ομοίως οι μικρές βιβλιοθήκες μπορούν να γίνουν η σάνιδα σωτηρίας για ανάκαμψη στη χώρα μας. Κοιτάξτε πώς ο μικροδανεισμός αποτέλεσε πρόκληση για την κυριαρχία των μεγάλων τραπεζών.

Τρίτος μύθος: οι βιβλιοθήκες χρειάζονται μια στρατηγική ανάπτυξης υπό την καθοδήγηση της
2 Πλάτων, Πολιτεία. Εισαγωγικό σημείωμα-Μετάφραση, Ν.Μ. Σκουτερόπουλος, Αθήνα, Πόλις, 2002, (Βιβλίο Ζ, 540b)

πολιτείας. Το επίτευγμά μας δείχνει ότι στην καρδιά του ρόλου της βιβλιοθήκης είναι οι ανάγκες της τοπικής κοινωνίας. Από εκεί αντλούμε τη δύναμη να παλεύουμε και να συνεχίζουμε να παρέχουμε υπηρεσίες προστιθέμενης αξίας προς το κοινό. Με αυτό δεν θέλω, βεβαίως, να παραγνωρίσω το καθήκον της πολιτείας και των δημοσίων οργάνων να δημιουργήσουν το πλαίσιο και να διασφαλίσουν την ανάπτυξη των υπηρεσιών βιβλιοθήκης και πληροφόρησης σε όλη τη χώρα.

Σε ευχαριστώ, Ίδρυμα

Gates, που κατέρριψε αυτούς τους μύθους, αναγνωρίζοντας σε μια μικρή βιβλιοθήκη όπως τη δική μας ότι αξίζει να απονεμηθεί κάτι σαν το βραβείο Nobel, αν μπορώ να είμαι τόσο βλάσφημος προσώρας, πηγαίνοντας σε ίδρυμα μικροδανεισμού στο Bangladesh λίγα χρόνια πριν. Θα ήταν εξαιρετικό, αν αυτή η αναγνώριση μιας μικρής βιβλιοθήκης εμπνεύσει τους διευθυντές βιβλιοθηκών να σκέφτονται μεγαλύτερα πράγματα, ακόμα και αν υπηρετούν μικρές βιβλιοθήκες σε μικρές κοινωνίες.

Η ιστορία της Δημόσιας Κεντρικής Βιβλιοθήκης της Βέροιας είναι ένα μόρφωμα ρεαλιστικών στόχων και αποστολής, συνεχούς πειραματισμού, συνεργασίας με άλλες βιβλιοθήκες και εμπειρογνώμονες και μιας σταθερής επένδυσης σε ψηφιακή καινοτομία και τεχνολογίες. Το εμπνευσμένο μας προσωπικό και η παρότρυνση των ηγετών της κοινότητάς επιτρέπουν στη βιβλιοθήκη να σημειώνει επιτυχίες τοπικά και να επηρεάζει επίσης άλλες βιβλιοθήκες στην Ελλάδα και αλλού.

Το σύνθημά μας «μια έξυπνη βιβλιοθήκη, μια ανοιχτή πρόσβαση» αλλάζει την αντίληψη που έχουν οι πιο πολλοί Έλληνες για τη σύγχρονη δημόσια βιβλιοθήκη.

Λίγα χρόνια πριν η Βιβλιοθήκη της Βέροιας πήρε μια στρατηγική απόφαση να θέσει σε εφαρμογή περισσότερες υπηρεσίες για νέα παιδιά και γονείς, εστιάζοντας στην καλλιέργεια της δημιουργικότητας μέσω της καινοτομίας.

Το 2009 κάναμε ένα μεγάλο βήμα προς τα εμπρός ανοίγοντας «Τα Μαγικά Κουτιά», ένα χώρο αφιερωμένο στα παιδιά για να πειραματίζονται και να αναπτύξουν δια βίου δεξιότητες και ψηφιακές ικανότητες. Η κύρια καινοτομία σε αυτό το πρωτοπόρο πρόγραμμα έγκειται στην υιοθεσία τεχνολογιών αιχμής για να κεντρίζουν την παιδική δημιουργικότητα και τη συμμετοχή ικανών συνεργατών και εθελοντών στην εκπαίδευση παιδιών. Σήμερα, περιφερειακοί πολιτιστικοί οργανισμοί έχουν αγκαλιάσει την ιδέα των Μαγικών Κουτιών και υποστηρίζουν την επέκταση προγραμμάτων για την προσέγγιση νεαρών πολιτών. Το σχέδιο προβλέπει τη σταδιακή μεταμόρφωση ολόκληρου του κτηρίου, της μελλοντικής βιβλιοθήκης μας, σε ένα Μαγικό Κουτί. Το όραμά μου για τα επόμενα χρόνια είναι αυτό: η Βέροια, η πόλη μου, να καθιερωθεί όχι μόνο ως η πόλη των βιβλίων, κάτι που ίσως ήδη συμβαίνει, αλλά ως η πόλη των παιδιών. Η αποστολή και το όραμα της Δημόσιας Κεντρικής Βιβλιοθήκης της Βέροιας είναι: να υπηρετήσουμε όλους

δεν εξυπηρετούνται σωστά, να κτίσουμε συνεργασίες, να δημιουργήσουμε εμπειρίες και προσδοκίες. Για να πετύχουμε αυτά, πρέπει να παραμένουμε σε επαφή με την τοπική κοινωνία, να ενδιαφερόμαστε για όσα οι άνθρωποι σκέφτονται για τις υπηρεσίες μας και να ανταποκρινόμαστε θετικά στις απαιτήσεις τους.

Αισθανόμαστε ότι οι βιβλιοθήκες μας δεν πρέπει να είναι μόνο ένας χώρος, όπου κάποιος μπορεί να δανειστεί ένα βιβλίο ή να βρει την απάντηση σε ένα ερώτημα, αλλά επίσης ένα μέρος όπου οι πολίτες μπορούν να διευρύνουν τους ορίζοντές τους και να αναζητούν ευκαιρίες για ανάπτυξη και καινοτομία στην ψηφιακή εποχή.

Κυρίες και κύριοι,

Αυτό που συνέβη κατά τη διάρκεια των τελευταίων έξι (6) μηνών στη χώρα μου είναι πολύ ζημιογόνο για την αξιοπρέπειά μας. Η Ελλάδα, η κοιτίδα του δυτικού πολιτισμού και της κουλτούρας σκιαγραφείται ως μια χώρα όπου οι πολίτες της δεν νοιάζονται. Βρίσκομαι εδώ να σας διαβεβαιώσω ότι στη χώρα μου υπάρχουν ακόμα πολλοί σκληρά εργαζόμενοι άνθρωποι, ικανοί, ταλαντούχοι, με σεβασμό και θάρρος, πρόθυμοι να μάθουν, να μοιραστούν και να δημιουργήσουν. Για τους ανθρώπους αυτούς στην Ελλάδα, αλλά και σε ολόκληρο τον κόσμο σας διαβάζω τώρα αυτό το ποίημα από την κορυφαία σύγχρονη Ελληνίδα ποιήτρια, την κα Κική Δημουλά. Μπορεί όλα αυτά να είναι «Greek to you», αλλά σας διαβεβαιώνω ότι περιγράφουν το ταξίδι της Βιβλιοθήκης της Βέροιας και με μεγαλύτερη έμπνευση για μένα, το δικό μου ταξίδι μέχρι αυτό το σημείο:

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ ΙΙΙ³

*Δεν το αποκλείω
Όσα νόμισα ότι μπορώ να ονειρευτώ
Σ' αυτήν να τα οφείλω*

*Αλλά εν γνώσει μου τουλάχιστον
Δεν καταδέχτηκα τη βοήθειά της*

*εκτός εάν το ίδιο το όνειρο
πήρε την ταπεινωτική πρωτοβουλία*

γενικά δε ζητώ

*μόνο στην προσευχή μου επιτρέπω
κάθε τόσο κάτι να χρειάζεται*

*γιατί ξέρω πώς λαχανιάζει στον ανήφορο
και παραιτείται γρήγορα από την κορυφή*

*εγώ η ίδια συνήθως δε ζητώ
ούτε και παίρνω τίποτα*

³ Κική, Δημουλά, Εύρετρα, Ίκαρος, Αθήνα, 2010

απ' όσα φορτικά επιμένει
να δίνει η ελπίδα
εκτός αν μου δώσει
κανένα κλειδί

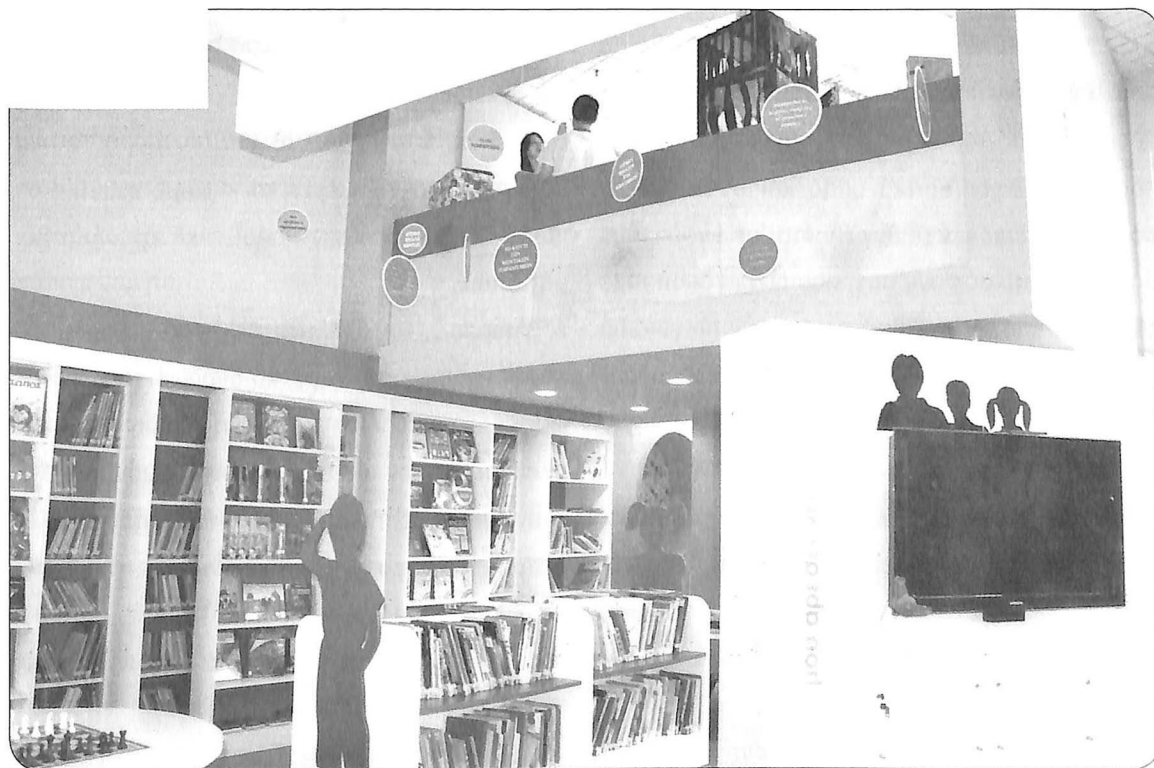
τότε ναι, ταπεινώνομαι
χωρίς ντροπή το αρπάζω

ό,τι κλειδί και να 'ναι αυτό
και άλλης πόρτας, ξένης να 'ναι
το αρπάζω
παρά να μείνω έξω

Θέλω να ευχαριστήσω το Ίδρυμα Bill and Melinda Gates που δίνει πίσω στους πολίτες της Βέροιας και σε όλους τους Έλληνες την αξιοπρέπεια και την υπερηφάνεια, αλλά ακόμα πιο σημαντικό, που μας δίνει την ελπίδα, αναγνωρίζοντας την αφιέρωση και την αφοσίωσή μας στο έργο μας.

Εκ μέρους του προσωπικού μου και εμένα, θέλω επίσης να διαβεβαιώσω το Ίδρυμα, όλους εσάς και τους συμπατριώτες μου, ότι θα συνεχίσουμε το έργο μας με πιο πολύ πάθος και ενθουσιασμό, παρά τα προβλήματα και τις προκλήσεις που αντιμετωπίζουμε.

Σας ευχαριστώ!

«Δεν μπορώ να αντιγράψω
πιστά τη φύση. Αντίθετα,
νιώθω την ανάγκη να
την ερμηνεύω, να την
προσαρμόζω στο πνεύμα
του έργου. Όλες μου οι
χρωματικές συνθέσεις
πρέπει να οδηγούν σε
μια ζωντανή χρωματική
συγχορδία, σε μια αρμονία
ανάλογη μ' εκείνη της
μουσικής σύνθεσης.»

Ανρί Ματίς

09
οκτωβρίου 2010
30
επιμέλεια έκθεσης
Νικόλας Μπλιάτσας

Κέντρο Επιστημονικών
Ερευνητικών, Διεπιστημονικών,
Πολιτισμικών, Οργανισμών, Κέντρων

gallery
papatzikou

Ο κτώ δημιουργοί - δάσκαλοι, μέσα από τον τρόπο που διαπραγματεύονται την θεματική της νεκρής φύσης, μας προκαλούν μέσα από την πρόσκληση αναγνώρισης, στον επαναπροσδιορισμό του θεματικού υλικού που τελικά προβάλλει αφοπλιστικά απλό και αναγνωρίσιμο. Οικίες εικόνες μετατρέπονται σε ανοίκειους μορφοπλαστικούς χώρους, που η επένδυσή τους με νόημα από τον καλλιτέχνη, με μία παιγνιώδη διάθεση και με σαφές σχόλιο πάνω στον χώρο, την μορφή και την ύλη, μας αποκαλύπτουν την αλήθεια των πραγμάτων.

Με μία ανομοιογενή διαχείριση της εικόνας, ο καθένας με τη δική του γραφή, με το δικό του εικαστικό λεξιλόγιο: παραμορφώσεις, μετατοπίσεις και μετασχηματισμούς φυσικών σχέσεων

πειραματίζονται να εισβάλλουν στις αντιληπτικές μας διαδικασίες, με την ποιητικά ωμή αμεσότητα του εκτιθέμενου υλικού μέσα από τη συνύπαρξη και την όσωση προσωπικών γλωσσολογικών στοιχείων, είτε πρόκειται για πιο παραστατική, είτε για πιο αφηρημένες και αφαιρετικές διατυπώσεις, μέσα από την προσωπική εμπειρία και ματιά τους.

Διόρρηση του θέματος με χρώμα, χαρακτηριστικά κόμικ, φωτογραφία, με καταγραφή της αποτύπωσης της εντύπωσης ιδωμένη μέσα από απηχώσεις και μνήμες του σύγχρονου κόσμου μας. Με εμπνευστική, επινοητική ικανότητα άλλοτε με τη μεσολάβηση του ρεαλιστικού άλλοτε του αφηρημένου και άλλοτε του συμβολικού, άλλοτε της παραμόρφωσης και της αληθείας, ο καθένας

Σημείωση: Η έκθεση θα πραγματοποιηθεί τον Οκτώβριο 2010 στη Gallery «Παπατζίκου», Βέροια

με τους δικούς του γλωσσολογικούς κώδικες αποδιαρθρώνει και αναδιαρθρώνει το αναπαριστώμενο.

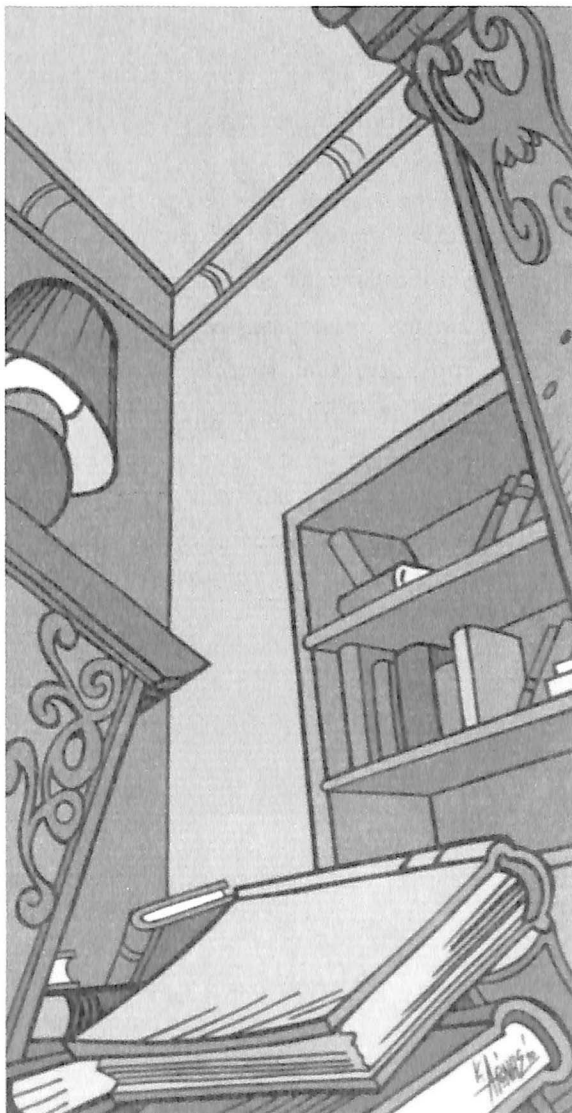
Μέσα από την απεικόνιση νεκρών φύσεων αναδεικνύονται συσσωρεύσεις, μνήμες, απουσίες, παρουσίες λαμβάνουν χώρα με μία διεργασία απόρριψης του δημιουργικού αποτελέσματος με την αισιοδοξία της δημιουργίας νέου, χωρίς να είναι πάντα εξασφαλισμένη στο τέλος της διαδρομής,

Με την ιδιαιτερότητα στην αποτύπωση της θεματικής και χωρίς να χάνουν τον έλεγχο στο υλικό δημιουργούν σκέψεις και εκφράσεις, που αδιαπέραστα ή μη στα αρχικά τουλάχιστον στάδια κρύβουν την γενεσιουργό δύναμη εκκίνησης, την ενέργεια της χειρονομίας του δημιουργού, με ενσωματωμένη την εννοιολογική περιπέτεια της σκέψης του καθενός τους.

Διαλεκτικά τα έργα τους αποτυπώνουν το θραύσμα μιας κατακερματισμένης πραγματικότητας, ενέχοντας ένα κοινωνικοπολιτικό σχόλιο για την απώλεια της ολότητας, της ολοκλήρωσης της ενότητας συλλογικής ή ατομικής, με όλες τις πιθανές εκδοχές και τις ορατές και αόρατες εκφάνσεις της, λειτουργώντας συνειρμικά με σημείο εκκίνησης το ατομικό, ιδιωτικό ή το συλλογικό, σε μίαν αμφίδρομη πορεία μέσα στο χρόνο και με όχημα τη μνήμη και τη μυθοποιητική λειτουργία της.

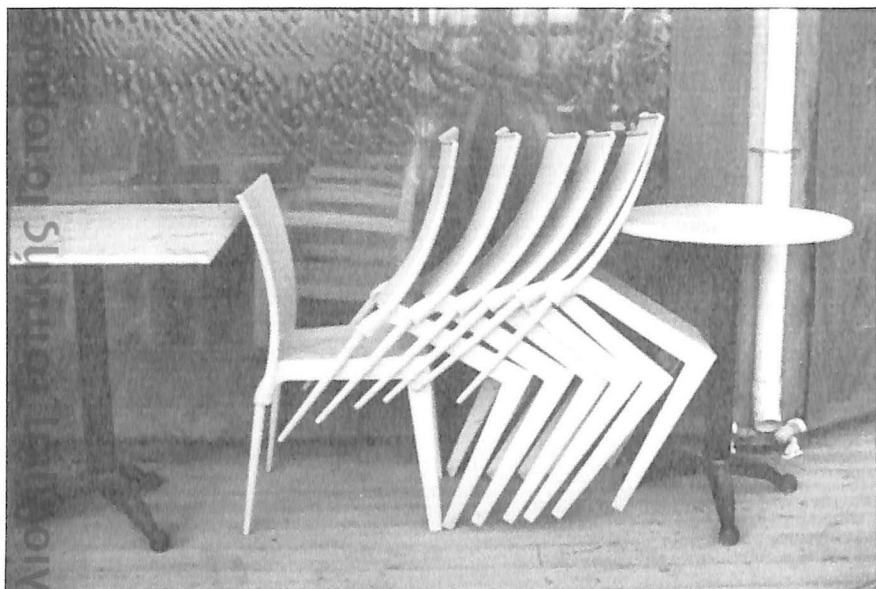
Τα έργα τους είναι μία ανίχνευση μέσα στην ίδια τη ζωγραφική πράξη, μια πολυσχιδής έρευνα που υπονοεί μια εσωτερική υπόσταση της ύλης μέσα από τη διεύθυνση.

Σχοινοβατώντας ανάμεσα στη ζωή και το θάνατο, πάντα με μία έντονη δόση ματαιοδοξίας η νεκρή φύση ως πρόσληψη εξωτερικού ερεθίσματος, φιλτράρεται μέσω της προσωπικής διαχείρισης του καθενός και νοηματοδοτεί το πραγματικό μέσω γνωστικών και συνειδησιακών δομών κάθε καλλιτέχνη. Γιατί όπως επιμένει και

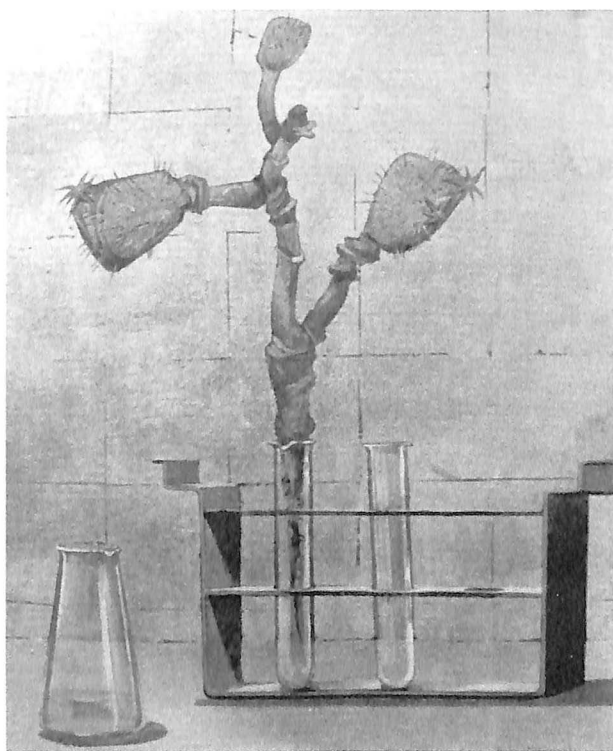

Κώστας Αρώνης
«Ατυχές Επεισόδιο 1», 2010

ο Ernst Gombrich δεν υπάρχει «αθώα ματιά» έναντι στην εξωτερική πραγματικότητα. Ενώ ο Νέλσον Γκούντμαν, το υπογραμμίζει επεξηγώντας «η ματιά είναι πάντα πεπειραμένη, προσκολλημένη πάντα στο παρελθόν της, [...] Δεν λειτουργεί ως αυτοδύναμο και αυτόνομο όργανο, αλλά ως πειθήνιο μέλος ενός πολύπλοκου και ιδιότροπου μηχανισμού. Όχι μόνο το πώς, αλλά και το τι βλέπει, ρυθμίζεται από την ανάγκη και την προκατάληψη. [...] το μάτι «επιλέγει, απορρίπτει, οργανώνει, διαφοροποιεί, συνδέει, ταξινομεί, αναλύει, κατασκευάζει. Περισσότερο παίρνει και φτιάχνει παρά καθρεφτίζει. Αυτά που

Βασίλης Μήτογλου
«Χωρίς τίτλο», 2009

Νικόλλας Πηλιάτσας
«New generation... is coming soon |», 2010

παίρνει και φτιάχνει δεν τα βλέπει γυμνά, ως αντικείμενα χωρίς ιδιότητες» .

Η σημασιοδότηση από τον δημιουργό αλλή και η ερμηνεία και οι όροι υποδοχής της συγκεκριμένης θεματικής με μία τόσο σύγχρονη και ποικίλη διαπραγμάτευση, με την παρέμβαση των κοινωνικοπολιτισμικών συμβάσεων αποτελεί κατάθεση την προσωπικής προσέγγισης του πραγματικού, με την διαμεσολάβηση του Λόγου

και του αποστάγματος ωριμότητάς του, μέσω της καλλιτεχνικής του πράξης. Η πραγματικότητα όχι μεταγράφεται αλλή ανασυντίθεται μετουσιωμένη μακριά από κάθε είδους στείρα αποτύπωση του πραγματικού, είναι περισσότερο στάση και πράξη: δημιουργία ανα-δημιουργία.

Ιστορικός Τέχνης
Μαρία Κενανίδου

ΕΡΓΑ ΠΟΥ ΑΝΕΒΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΟ Δ Η Π Ε Θ Ε ΒΕΡΟΙΑΣ (1983 - 2009)

58. «**Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΣΕ 80 ΗΜΕΡΕΣ**» του Ιουλίου Βερν
(μαθητική σκηνή - χειμώνας 2002 - 2003)

Πρώτη παράσταση: Βέροια 20 -Ι-2003
Σύνολο παραστάσεων: 55

Σκηνοθεσία: **Γιάννης Καραχισαρίδης**
Δραματουργική επεξεργασία: **Γιάννης Καραχισαρίδης**
Σκηνογραφία: **Αντώνης Στεφανόπουλος**
Ενδυματολογία: **Σοφία Παντουβάκη**
Χορογραφίες: **Αγγέλα Πατσέλη**
Μουσική: **Κώστας Μπραβάκης**
Φωτισμοί: **Γιώργος Βέγκος**
Παναγιώτης Πελαλίδης

Διανομή

Δημήτρης Παλαιοχωρίτης	Φιλέας Φογκ
Μανώλης Σορμαϊνης	Ζαν Πασπαρτού
Βιβή Νικοπούλου	Άουντα, Πόλυ, κα Λουτσία
Χρήστος Ασλανίδης	Επιθεωρητής Φιξ
Καλλιόπη Ψαλτίδου	Άλις, Μάγκυ, Χοσέφα, Άννυ
Βασίλης Πουλάκος	Σάλιβαν, Κρόμαρτι, Μπάσμπι, Πρόκτορ, Μηχανικός.
Μάκης Κυρλής	Ραλφ, Καπετάνιος Μογκόλια, Τσινγκ Λη, Σπίντι
Ιάκωβος Μπαρλαγιάννης	Βαλεντάιν, Αντιπρόξενος Μπέννυ, Χίκοκ, Ναύτης
Λάζαρος Μπίντσης	Κομπάρσος
Δέσποινα Αβραμίδου	Κομπάρσος

Καλλιτεχνικός Διευθυντής: **Γιάννης Καραχισαρίδης**

Παραστάσεις για σχολεία: 20 - Ι - 2003 έως 18 - 4 - 2003
Παραστάσεις για το κοινό: 25, 26 Ιανουαρίου και 2 Μαρτίου 2003
Σύνολο παραστάσεων: 55
Θεατές κοινό: 1.400
Θεατές σχολεία: 14.663
Σύνολο Θεατών: 16.063:55=292 Μ.Ο.Θ.

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟ

Από το Λονδίνο στο Σουέλ και απ' κει στη Βομβάη, στα βάθη της Ινδίας, στην Απω Ανατολή, στην Κίνα, στην Ιαπωνία, στην Αμερική, στο πέρασμα του Ατλαντικού και πάλι πίσω στο Λονδίνο.

Μέσα από πολλές περιπέτειες, δυσκολίες, απρόσμενα γεγονότα τυχερά και άτυχα, ο Φιλέας Φόγκ προσπαθεί ν' αποδείξει τη δύναμη της ανθρώπινης θέλησης, την πραγμάτωση του ονείρου του φαινομενικά αδύνατου.

Κύριος στόχος η προσπάθεια και το ταξίδι.

Τελικά η γνώση και η ανάσταση της ψυχής.

Μαζί του ο υπηρέτης του ΠΑΣΠΑΡΤΟΥ με τις αδυναμίες του και τις γκάφες του, ο επιθεωρητής Φιξ απόλυτα αφιερωμένος στο καθήκον του, κυνηγά τον μεγαλύτερο ληστή του 19ου αιώνα, που από μια παρεξήγηση βλέπει το πρόσωπο του Φιλέα Φόγκ. Η Ινδή κυρία, η Άουντα, που γλυτώνει από βέβαιο θάνατο για να καταλήξει στο Λονδίνο, στο σπίτι του Φιλέα Φογκ, να τον αγαπήσει και να παντρευτούν.

59. «**ΖΩΡΖ ΝΤΑΝΤΕΝ**» του Μολιέρου
(καλοκαίρι 2003)

Πρώτη παράσταση: 17- 7- 2003
Σύνολο παραστάσεων: 28

Μετάφραση: Γ.Βαρβέρη - Α. Δεκαβάλλα
Σκηνοθεσία: Έρση Βασιλικιώτη
Σκηνικά - κοστούμια: Λαλούλα Χρυσικοπούλου
Μουσική: Πλάτων Ανδριτσάκης
Επιμέλεια κίνησης: Κώστας Γεράρδος
Φωτισμοί: Στράτος Κουτράκης
Βοηθός σκηνοθέτη: Αργυρώ Γιαλαμπρίνου
Βοηθός σκηνογράφου: Ελένη Δουνδουλάκη

Διανομή

Τάσος Περζικιανίδης	Ζωρζ Νταντέν
Λευτέρης Λουκαδής	Λουμπίνος
Δημήτρης Παλαιοχωρίτης	Κύριος Ντε Σοτανβίλ
Τζένη Σκαρλάτου	Κυρία Ντε Σοτανβίλ
Γεράσιμος Γεννατάς	Κλείτανδρος
Ηρώ Κωστή	Αγγελική
Βιβή Νικοπούλου	Κλωντίν
Θοδωρής Προκοπίου	Κολίνος

Πρώτη παράσταση: 17 -7-2003
Σύνολο παραστάσεων: 28
Σύνολο θεατών: 6.258:28=223 Μ.Ο.Θ.

Καλλιτεχνικός Διευθυντής:
Βασίλης Κυρίτσης

Κώστας Γεωργουσόπουλος
Ο εξουθενωμένος σύζυγος

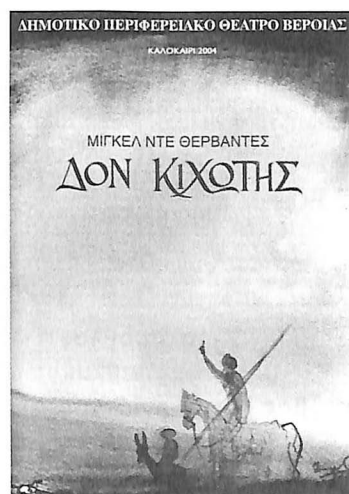
Το θέμα του ηλικιωμένου ζηλιάρη συζύγου έρχεται από πολύ βαθιά-από τις κωμωδίες του Τερέντιου και του Πλαύτου και βέβαια από τα μοτίβα που πιθανόν επεξεργάστηκε πρώτος ο Μένανδρος. Πάντως οι πηγές του Μολιέρου είναι η Κομέντια ντελ Άρτε ως θεατρική προμμάμη και ως θεματολογική το «Δεκαήμερον» του Βοκκάκιου και η «Τριλογία του Ρετζιονάμεντε» του «θείου» Αρετίνου. Πάντως, αφού καταπιαστήκαμε με τους προγόνους καλό θα είναι να θυμηθούμε και τη «Γυναίκα Στοικειό» του Καλντερόν και βέβαια από τους απογόνους τον τραγικό «Περλιμπλίν» του Λόρκα και τη φαρσική εκδοχή στον Μπαλωματή της «Θαυμαστής Μπαλωματούς». Ο «Ζωρζ Νταντέν» είναι ένα έργο θαυμαστής ισορροπίας, από τη μια μεριά διατηρεί όλον τον παιγνιώδη οίστρο της θεατρικής του κληρονομιάς και από την άλλη είναι ένα έξοχο δοκίμιο κοινωνικής ψυχολογίας. Πράγματι ως μορφή η κωμωδία του Μολιέρου εξελίσσει ως την υπερβολή όλα τα φαρσικά μοτίβα. Η γυναικεία πανουργία, η μπουφονερία των υπηρετών, η καρικατούρα των ηλικιωμένων γονέων, η θεία αφέλεια του κεντρικού ήρωα προέρχονται από τη μεγάλη παράδοση της «Λόγιας κωμωδίας» και της τυποποίησης της στην Κομέντια ντελ Άρτε. Αλλά ο μεγάλος κωμωδιογράφος χρησιμοποιεί την κοινόχρηστη και ευανάγνωστη φόρμα για να καταδείξει τις κοινωνικές ρωγμές που έχουν προκληθεί από τη σύγκρουση της φθίνουσας ευγένειας και των ηθών της με την ανερχόμενη αγροτική και αστική νέα τάξη και τον συντηρητικό της κώδικα αξιών. Το ενδιαφέρον δραματουργικά του έργου έγκειται ακριβώς σ' αυτή τη σύγκρουση αφού η παρηκμασμένη και αναγκαιμένη τάξη διακρίνεται από μια ελευθεριότητα ηθών και διεκδικεί την αυθεντική ερμηνεία του ανθρωπιστικού μοντέλου ηθικής όπως το ανέπτυξε η αναγέννηση και η φυσιοκρατική σχολή, ενώ η ανερχόμενη τάξη που στηρίζει την ισχύ της πάνω στο επιχείρημα της ιδιοκτησίας εντάσσει σ' αυτή την συλλογιστική και το ερωτικό και συζυγικό δικαίωμα με αποτέλεσμα έναν αυστηρά πουριτανικό κώδικα συμπεριφοράς.

Απόσπασμα που δημοσιεύτηκε στο πρόγραμμα της παράστασης «Ζωρζ Νταντέν»
Θέατρο Εξαρχείων, 1991-92, σελ. 77-79

60. «**ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ**» του Μιγκέλ ντε Θερβάντες
(χειμώνας 2003 - 2004) Παιδική Σκηνή

Πρώτη παράσταση: Βέροια 16 - 1 - 2004
Σύνολο παραστάσεων: 50

Θεατρική Διασκευή **Μιχάλης Χατζάκης**
Σκηνοθεσία **Πάνος Παπαϊωάννου**
Σκηνικά-κοστούμια **Λίλα Καρακώστα**
Μουσική **Πλάτων Ανδριτσάκης**
Χορογραφία **Σοφία Αντωνιάδου**
Φωτισμοί **Παναγιώτης Πελαλίδης**
Βοηθός Σκηνοθέτη **Μαρία Συριανού**
Βοηθός Σκηνογράφου **Νατάσα Ζηβανού**

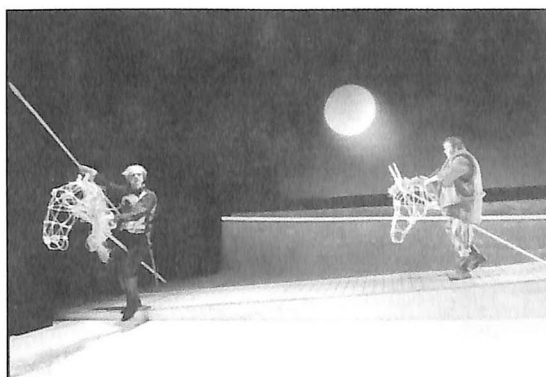

Διανομή

Έλενα Βουμβάκη	Α' Σκία, Γυναίκα του Σάντζο, Διάβολος
Αντώνης Μομπαϊτζής	Εφημέριος, Χοσέ, Β' Κατάδικος, Θάνατος
Νίκος Μόσχοβος	Δον Κιχώτης
Ιάκωβος Μπαρλαγιάννης	Καράσκο, Ένας Στρατιώτης
Βιβή Νικοπούλου	Ροζαλία, Α' Γυναίκα, Σαλιμπάγκος
Θόδωρος Παπαδόπουλος	Αλφόνσο, Νικόλας ο Κουρέας, Α' Κατάδικος
Μαρία Συριανού	Β' Γυναίκα, Πεθερά του Σάντζο, Λουλτσινέα
Ηλίας Χριστόπουλος	Σάντζο
Καλλιόπη Ψαλτίδου	Μαρία, Β' Σκιά

Καλλιτεχνικός Διευθυντής: **Βασίλης Κυρίτσης**

Πρώτη Παράσταση (κοινό) Βέροια 16/1/04
Πρώτη Παράσταση (μαθητές) Βέροια 19/1/04
Σύνολο παραστάσεων κοινό 3
Σύνολο παραστάσεων μαθητές 47
Σύνολο παραστάσεων: 50
Θεατές κοινό 631
Θεατές μαθητές 13.725
Σύνολο θεατών: 14.356:50=287 Μ.Ο.Θ.

«**ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ**»

Είναι σ' όλους, λίγο-πολύ, γνωστή η μεγάλη αξία του κλασσικού αυτού αριστουργήματος της Παγκόσμιας Λογοτεχνίας. Συγγραφέας του είναι ο Μιγκέλ ντε Θερβάντες (1547-1616). Γεννήθηκε στην Μαδρίτη και θεωρείται πατέρας του μυθιστορήματος. Ήταν στρατιωτικός καριέρας, πολέμησε σε πολλές μάχες – έλαβε μάλιστα μέρος και στην ναυμαχία της Ναυπάκτου (1571) όπου και τραυματίστηκε – πιάστηκε αιχμάλωτος, πουλήθηκε ως σκλάβος στο Αλγέρι και τέλος έζησε μια περιπετειώδη ζωή, γεμάτη δυστυχία, φτώχεια και φυλακή...

Ο Δον Κιχώτης είναι το σημαντικότερο έργο του. Γράφτηκε στη διάρκεια των ετών 1605 – 1615 και αποτελεί, κατά τους μελετητές του έργου του, σταθμό της Παγκόσμιας Λογοτεχνίας.

Ποιος δε θα 'θελε να γνωρίσει σήμερα τον ήρωα της Μάντζας Δον Κιχώτη, με το κοντάρι της δικαιοσύνης και την ατρόμητη καρδιά, τον τιμημένο ιδαλγό κι αμεταχώρητο φαιδρό ιππότη των παιδικών μας χρόνων. Ποιος δε θα 'θελε ν' ακολουθήσει τα ταξίδια του στη χώρα των πολύχρωμων ονείρων και απερίγραπτων περιπετειών.

Μια τέτοια όμως μαγική προσέγγιση μόνο στο θέατρο θα ήταν πειστική, γιατί το κλίμα της σκηνής έχει την ικανότητα να μεταλλάσσει κάθε χρονική στιγμή σε ένα αδιάλειπτο παρόν. Κι αυτή είναι η ανεπανάληπτη συνεισφορά του δράματος.

61. «**ΤΟ ΜΑΤΣ**» του Γιώργου Μανιώτη
(καλοκαίρι 2004)

Πρώτη παράσταση: Βέροια 17 - 6 - 2004

Σκηνοθεσία **Βασίλης Κυρίτσης**
Σκηνικά **Αντώνης Στεφανόπουλος**
Κοστούμια **Ιωάννα Στεφανοπούλου**
Μουσική **Κώστας Πατρίκας**
Φωτισμοί **Αντώνης Στεφανόπουλος**
– **Γιώργος Βέγκος**
Διανομή

Ηλίας Χριστόπουλος Γιάννης
Βιβή Νικοπούλου Μαρίτσα
Ιάκωβος Μπαρλαγιάννης Στάθης
Έλενα Βουμβάκη Ζανέτα
Μαρία Συριανού Συμπεθέρα
Θόδωρος Παπαδόπουλος Συμπεθέρος

Καλλιτεχνικός Διευθυντής: **Βασίλης Κυρίτσης**

Πρώτη παράσταση Βέροια 17-6-2004
Σύνολο παραστάσεων 3 (17,18,19/6/2004)
Σύνολο Θεατών 248:3=83 Μ.Ο.Θ.

Σημείωμα για το Μας

Στο σπιτικό που συμβαίνει αυτό το δράμα, η ποίηση της γνωριμίας με το πρώτο μεταπολεμικό όνειρο έχει περάσει προ πολλού. Ο πατέρας, αναγκασμένος από το δυσβάσταχτο βάρος του καθημερινού βίου, έχει προσπαθήσει να υπάρξει έξω από τους κανόνες του παιχνιδιού κι έχει συντριφτεί. Ο τολμών σ' αυτή την περίπτωση σίγουρα δε νικά. Ο σακατεμένος αλλά αμετανόητος πατέρας μένει λοιπόν σφηνωμένος στην αναπηρική του πολυθρόνα στο κέντρο του σαλονιού, αρνείται να ενδυθεί το μανδύα του σωτήριου ψεύδους, που περιβάλλει τους πάντες και τα πάντα, δίνοντας μια ψευδαίσθηση θαλπωρής και μέσα στην οδύνη της δυστυχίας του προσπαθεί να υπερασπισθεί τον αλόγιστο ηρωισμό του και την παράτολμη απόπειρα της θυσίας του. Εν τω μεταξύ η ζωή τρέχει, κι από τα χρόνια τα καλά, από τότε που ακόμα δεν είχε αρχίσει η αντίστροφη μέτρηση της γνώσης του έχει περισσέψει ένας γιός, που δυστυχώς μέρα τη μέρα έχει αρχίσει πλέον να ανδρώνεται.

Ακόμα του έχει περισσέψει και μια δραστήρια γυναίκα. Η μάνα του γιού του. Σ' αυτήν και το ζήλο της αυτά τα χρόνια οφείλει τις μικροανέσεις της χαμοζωής που υφίσταται. Η γυναίκα του, αν και κατανοεί πλήρως το λάθος μέσα στο οποίο ζουν, προσπαθεί να κρατήσει άθικτη και ατσαλάκωτη από παράνομα και επιζήμια πάθη τη ζωή του γιού. Έχει μπροστά της ζωντανό το παράδειγμα. Βλέπει καθαρά που οδηγούν όλοι αυτοί οι καημοί περί ελευθερίας και οι διάφορες εκτινάξεις προς τους αιθέρες της ανεξαρτησίας. Είκοσι χρόνια νταντεύει τον αμετανόητο και ανάπηρο άντρα της. Προσπαθεί λοιπόν με νύχια και με δόντια να κάνει το γιό της να βιώσει βαθιά τον καθημερινό εκβιασμό που υφίστανται όλοι οι άνθρωποι σήμερα, τον τόσο απαραίτητο για να επιζήσει κάποιος και να πάει μπροστά. Πρέπει να εμπλακεί με τους καλύτερους όρους το παιδί της σ' αυτό που λέμε συνήθως τύρβη του καθημερινού βίου. Δεν υπάρχει καιρός για χάσιμο, δεν έχουν την πολυτέλεια να κατασπαταλήσουν λίγο πολύτιμο χρόνο γι' αυτές τις περίφημες αμφιταλαντεύσεις, που τόσο μεγάλη ανάγκη τις έχουν οι ανθρώπινες υπάρξεις πριν αποφασίσουν να συνυπάρξουν με τη σοφία της ένταξης. Όλα είναι ακριβοζυγισμένα και προσχεδιασμένα στην εντέλεια. Το παραμύθι αυτό έχει επαναληφθεί ήδη αρκετές φορές.

Η Μητέρα προσπαθεί να τον εγκλωβίσει στη μελό αισιοδοξία των πρώτων μεταπολεμικών ταινιών. Εκείνος όμως αρνείται τα ρηχά αισθήματα, όχι γιατί είναι ρηχά, αλλά γιατί έχει αρχίσει να πιστεύει ότι τα αισθήματα είναι γυναικείες δουλειές... και προτιμά να αφοπλίσει τη φαντασία και το μυαλό του με την επική συντροφικότητα των ποδοσφαιρικών ματς. Αυτό είναι πιο αντρικός τρόπος για να ξεχάσεις και να ξεχαστείς. Εν τω μεταξύ ο διαιτητής έχει προ πολλού σφυρίξει τη λήξη του αγώνα της ζωής. Και αυτό βεβαίως πρέπει να είναι κάτι πολύ ανησυχητικό. Κάτι που δε συνηθίζεται και τόσο εύκολα από ζωντανούς ανθρώπους.

Γιώργος Μανιώτης

62. «**ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ**» του Μιγκέλ ντε Θερβάντες
(καλοκαίρι 2004 - επανάληψη της χειμερινής παραγωγής)

Πρώτη παράσταση: : Βέροια 26 - 6 - 2004
Σύνολο παραστάσεων: 21

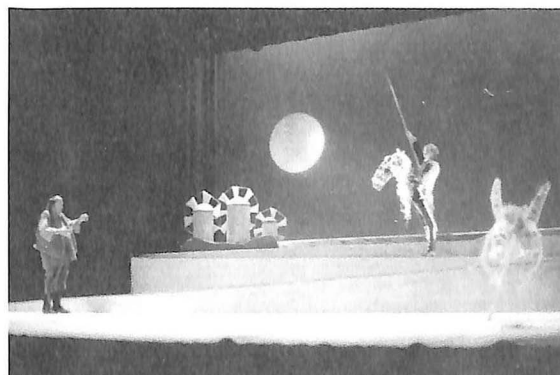
Θεατρική Διασκευή **Μιχάλης Χατζάκης**
Σκηνοθεσία **Πάνος Παπαϊωάννου**
Σκηνικά-κοστούμια **Λίλα Καρακώστα**
Μουσική **Πλάτων Ανδριτσάκης**
Χορογραφία **Σοφία Αντωνιάδου**
Φωτισμοί **Παναγιώτης Πελαλίδης**
Βοηθός Σκηνοθέτη **Μαρία Συριανού**
Βοηθός Σκηνογράφου **Νατάσα Ζηβανού**

Διανομή

Έλενα Βουμβάκη Α' Σκία, Γυναίκα του Σάντζο, Διάβολος
Πάνος Ξενάκης Εφημέριος, Χοσέ, Β' Κατάδικος, Θάνατος
Νίκος Μόσχοβος Δον Κιχώτης
Ιάκωβος Μπαρλαγιάννης Καράσκο, Ένας Στρατιώτης
Βιβή Νικοπούλου Ροζαλία, Α' Γυναίκα, Σατιμπάγκος
Θόδωρος Παπαδόπουλος Αλφόνσο, Νικόλας ο Κουρέας, Α' Κατάδικος
Μαρία Συριανού Β' Γυναίκα, Πεθερά του Σάντζο, Λουλτσινέα
Ηλίας Χριστόπουλος Σάντζο
Καλλιόπη Ψαλτίδου Μαρία, Β' Σκιά

Καλλιτεχνικός Διευθυντής: **Βασίλης Κυρίτσης**

Πρώτη παράσταση Βέροια 26-6-2004
Σύνολο παραστάσεων (Βέροια) 2
Σύνολο Θεατών (Βέροια) 198
Σύνολο παραστάσεων (περιοδεία) 19
Σύνολο Θεατών (περιοδεία) 3.506
Σύνολο παραστάσεων: 21 (έως 8/8/04)
Σύνολο Θεατών: 3.704:21=176 Μ.Ο.Θ.

Ο Θερβάντες και η Σκηνή

Ο δημιουργός του Δον Κιχώτη ήταν και δραματοουργός αρκετά αναγνωρισμένος στον καιρό του. Από τα χρόνια της εφηβείας του ακόμη δείχνει πάθος για το Θέατρο. Αφορμή, ίσως, στάθηκε η γνωριμία του με τον φημισμένο ηθοποιό και δραματοουργό Λόπε ντε Ρουέδα. Στα κείμενά του –και πιο διεξοδικά στους προλόγους των θεατρικών του έργων- συχνά μιλάει για σύγχρονους του ηθοποιούς και υποκριτικές επιδόσεις.

Σύμφωνα με γραπτή μαρτυρία του, έχει συνθέσει κάπου τριάντα έργα. Απ' αυτά μονάχα δύο έχουν φτάσει ως εμάς. Στη «Νουμαντία» δραματοποιεί ένα επεισόδιο από την ιστορία της Ισπανικής αυτής πολιτεία, που στάθηκε αντιμέτωπη στη Ρωμαϊκή ισχύ. Όπως φάνηκε από το ανέβασμά του στην πολιορκημένη Μαδρίτη του 1937, το έργο μπορεί ακόμη και σήμερα να συγκινήσει τουλάχιστον το ισπανόφωνο κοινό. Τα έργα του είναι πολυπρόσωπα, διακρίνονται για τους μακροσκελείς μονολόγους και τις ατέλειωτες αλληγορίες τους.

Το άλλο σωζόμενο έργο του, «Ζωή στο Αλγέρι», στηρίζεται στα προσωπικά βιώματα του Θερβάντες από την περίοδο της αιχμαλωσίας του. Όμως η προσπάθεια του να συνδυάσει υλικό «ντοκμανταίρ» με φανταστικά γεγονότα και να τα υποτάξει κάτω από μια δευτερεύουσα πλοκή, καταλήγει σε αποτυχία.

Πιο τυχερός στάθηκε στα entremesses κωμικά ιντερλούδια, προοριζόμενα να συντηρήσουν-σ' ένα πολύπρακτο έργο-το ενδιαφέρον ενός άστατου κοινού. Τα ιντερλούδια αυτά έχουν αρτιότητα θεατρικό λόγο και δομή, σφρίγος, χιούμορ, ευθυβολία χαρακτήρων, αυθορμητισμό. Είναι υποδείγματα ανάλαφρου θεάτρου.

63. «**ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΝΩΕ**» των Ξ. Καλογεροπούλου - Θ. Μοσχόπουλου
(χειμώνας 2004-05) Παιδική σκηνή

Καλλιτεχνικός Διευθυντής: **Βασίλης Κυρίτσης**

Πρώτη Παράσταση (κοινό) Βέροια 21/1/05
Πρώτη Παράσταση (μαθητές) Βέροια 24/1/05
Σύνολο παραστάσεων κοινό 4
Σύνολο παραστάσεων μαθητές 46
Θεατές κοινό 926
Θεατές μαθητές 14.600
Σύνολο παραστάσεων 50 (έως 5/4/05)
Σύνολο θεατών 15.526:50=311 Μ.Ο.Θ.

Πρώτη παράσταση: Βέροια 21-01-2005
Σύνολο παραστάσεων: 50

Σκηνοθεσία **Πάνος Παπαϊωάννου**
Σκηνικά-κοστούμια **Αντώνης Στεφανόπουλος**
Μουσική επιμέλεια **Κώστας Πατρίκας**
Φωτισμοί **Γιώργος Βέγκος**
Ειδικές κατασκευές **Δέσποινα Ντάνη**
Βοηθός σκηνοθέτη **Κωνσταντίνος Γιωτόπουλος**
Βοηθός δραματολόγος **Αρετή Τσαλογλίδου**

Διανομή

Ηλίας Χριστόπουλος Νώε
Θεόδωρος Παπαδόπουλος Σίμος
Γιώργος Καρατζιώτης Χαμ
Βιβή Νικοπούλου Λία
Μαργαρίτα Παπαδημητρίου Ρουθ
Ποθητή Σταυρινούδη Εύα
Γιάννης Μοσχίδης Ζαχαρίας
Βάσια Δεδούση Το χαχούνι

“Θέατρο για παιδιά τι είναι; Δεκαέξι και μια ερωτοαπαντήσεις...”

1) Θέατρο για παιδιά τι είναι; Είναι το θέατρο που αρέσει και στους μεγάλους. Αλλά από όλα πιο πολύ η ενηλικίωση στο ίδιο το παιδί.

2) Δε χρειαζόμαστε κανένα δείκτη πάνω στη σκηνή. Εμείς χρειαζόμαστε τον αντίχειρα τον οποίο θα μπορούσε κάποιος να πιπιλήσει και αν ο αντίχειρας κοπεί, τότε θα πρέπει αυτός ν' αναπυκωθεί πάλι μέσα στο ίδιο το θέατρο.

3) Θέατρο για τα παιδιά σημαίνει θέατρο για το μέλλον. Ό,τι θεωρείται σήμερα τρυφερό μπορεί αύριο να γίνει σιγά-σιγά σκληρό.

4) Αυτό το παιδικό θέατρο προξενεί ζημιά, φθείροντας τα παιδιά μας, φθείροντας όμως τα παιδιά έτσι ώστε να μπορούν να δουν περισσότερο από ένα δρόμο και όχι να τα κάνουν νομοτελείς και έντιμους πολίτες. Αυτό το θέατρο φθείρει τα παιδιά γιατί τους βάζει ερωτήσεις σε σχέση με το παλιό θέατρο που τους δίνει απαντήσεις δίχως να τους δώσει τη δυνατότητα να σκεφθούν για την απάντηση.

5) Για τα παιδιά; Για ένα κοινό που δε φοβάται να εκδηλώσει ελεύθερα την αναρχική του ενέργεια, θα πρέπει οι ηθοποιοί να το προκαλούν όταν είναι αναγκαίο.

6) Αυτό το θέατρο είναι πολιτικό γιατί δυναμώνονται τα συναισθήματα.

7) τα παιδιά δεν είναι μόνο κεφάλια που μπορείς να τους τα γεμίσεις.

8) Είναι πραγματικά αναγκαίο να παρουσιάζονται οι μεγάλοι στη σκηνή σαν μικρά παιδιά; Τόσο ρεαλιστικό δε θα πρέπει να είναι.

9) Μεγάλοι για παιδιά; Εάν ναι, τότε όλοι οι μεγάλοι δεν έχουν τα ανάλογα προσόντα.

10) και όμως αυτά τα μικρά κεφαλάκια καταλαβαίνουν πολλά. Πόσο όμορφα είναι όταν μέσα από την ασχήμια μπορεί ακόμα να λαλεί ένας χρωματιστός πετεινός.

11) Παραμύθι Ι. Ο κακός λύκος τα τρώει όλα, την Κοκκινόσκουφίτσα, τα 7 κατσικάκια, τη γιγαγιά αλλά ποιος είναι αυτός ο λύκος, ο πατέρας ή η μητέρα;

12) Αυτό το θέατρο περιλαμβάνει με όλα τα' άλλα κάτι που δεν είναι εύκολο για κάποιον να μπορεί να διδάξει και να μάθει; Δάκρυα, όνειρα, ζήλεια, φόβος, θάνατος και διάβολος και όλες οι 5 αισθήσεις συμπεριλαμβανομένης της εξουσίας και το ξεπέρασμα αυτής. Αυτό που θα μπορούσε κάποιος να μάθει.

13) Παραμύθι ΙΙ. Σ' ένα όμορφο πηγάδι ζει ένας πανέμορφος πρίγκιπας σαν βάτραχος του οποίου οι επιθυμίες από πρίγκιπα τον κάνανε βάτραχο; Πατέρες ή Μητέρες; Σίγουρα η κακιά νεράιδα δε θα μπορούσε να ήταν.

14) Το θέατρο είναι ένας πολύπλευρος χώρος, ακόμα και τα παραμύθια, με το ρίσκο να μην ανταποκριθούν οι θεατές, όπως και στο παραμύθι.

15) Συμμετοχή στο θέατρο; Ο χώρος του θεάτρου είναι εκεί που το κοινό συμμετέχει.

16) Η ισότητα μεταξύ άνδρα και γυναίκα σ' όλους τους τομείς της ζωής είναι ακόμα μια μελλοντική μουσική. Ποιος όμως είναι ο δημιουργός αυτής της μελλοντικής μουσικής.

17) Οι πολιτικοί παραμελώντας τα προβλήματά τους δεν τιμωρούνται, όχι όμως το παιδικό θέατρο.

Περιοδικό Εκκύκλημα, τεύχος 8-9, 1985, σελ. 10-11

Το Χαχούνι

(Χαχούνιον το τρυφερότριχον)

Φυτοφάγο θηλαστικό που έχει εκλείψει. Τα χαχούνια ζούσαν κατά χιλιάδες στα βουνά και τα δάση της Βαλκανικής χερσονήσου, της Μικράς Ασίας, του Λιβάνου και της Περσίας.

Το χαχούνι είχε τέσσερα πόδια (τα μπροστινά μακρύτερα και τα πίσω πολύ κοντά). Το μήκος του δεν ξεπερνούσε το ένα μέτρο και είκοσι εκατοστά. Τα αυτιά του ήταν στρογγυλά και η ουρά του μακριά και φουντωτή. Το τρίχωμά του ήταν πολύ πλούσιο και εξαιρετικά απαλό. Γι' αυτό και η γούνα του ήταν περιζήτητη. Αυτή, άλλωστε, ήταν η βασική αιτία της εξαφάνισής του. Τρεφόταν με τους καρπούς και τα φύλλα των δέντρων, όπου συνήθως σκαρφάλωνε (κέδροι, καστανιές, βελανιδιές κλπ.). Η διάρκεια της ζωής του σπάνια ξεπερνούσε τα δώδεκα χρόνια. Το χαχούνι ήταν σταθερά μονογαμικό. Ζευγάρωνε δύο φορές το χρόνο και το θηλυκό γεννούσε 2-3 μικρά. Ήταν ζώο παιχνιδιάρικο και αγαθό. Άλλωστε υπάρχουν μαρτυρίες για χαχούνια που εξημερώθηκαν και έζησαν ως κατοικίδια. Σε μια αρχαία περσική επιγραφή μπορεί κανείς να διαβάσει το χαρακτηρισμό: «Ήταν άκακος άνθρωπος, τρυφερός σαν το χαχούνι»

64. «Ο ΜΑΓΟΣ ΤΟΥ ΟΖ» του Φρανκ Μπάουμ
(χειμώνας 2005-2006) Παιδική Σκηνή

Πρώτη παράσταση: Βέροια 20-01-2006
Σύνολο παραστάσεων: 49

Θεατρική διασκευή: **Κάρμεν Ρουγγέρη**
Σκηνοθεσία: **Όλγα Ποζέλη**
Σκηνικά: **Αντώνης Στεφανόπουλος**
Κοστούμια: **Ιωάννα Στεφανοπούλου**
Μουσική: **Πλάτων Ανδριτσάκης**
Χορογραφίες: **Κατερίνα Κερβανίδου**
Στίχοι τραγουδιών: **Ανδρέας Κουλουμπής**
Φωτισμοί: **Παναγιώτης Πελαλίδης**
Ειδικές κατασκευές: **Φανή Λουΐζα Πάραλη**
Βοηθός σκηνοθέτη: **Κωνσταντίνος Γιωτόπουλος**

Διανομή

Καλλιρρόη Μυριαγκού	Ντόροθυ
Ποθητή Σταυρινούδη	Γειτόνισσα, Καλή Μάγισσα, Μάγισσα Δύσης, Πράσινη
Αντώνης Μορπαϊτζής	Τζιμ, Μποκ, Φύλακας, Μάγος του Οζ
Ιάκωβος Μπαρλαγιάννης	Τομ, Ντοκ, Γεράκι
Δημήτρης Τσολάκης	Σκιάχτρο
Αλεξία Φωτιάδου	Θεία, Ορτανσία, Πορτοκαλένια, Πρασινωπή
Στέλιος Τράκας	Τενεκεδένιος
Γρηγόρης Ποιμενίδης	Λιοντάρι
Θεόδωρος παπαδόπουλος	Θείος, Αγριόγατος, Πορτοκαλένιος

Καλλιτεχνικός Διευθυντής: **Βασίλης Κυρίτσης**

Πρώτη Παράσταση (κοινό) Βέροια 20/1/06
Πρώτη Παράσταση (μαθητές) Βέροια 23/1/06
Σύνολο παραστάσεων κοινό 4
Σύνολο παραστάσεων μαθητές 45
Θεατές κοινό 1.085
Θεατές μαθητές 16.215
Σύνολο παραστάσεων 49
Σύνολο θεατών 17.300:49=353 Μ.Ο.Θ.

“Αν θέλουμε να ζήσουμε όχι απλώς από στιγμή σε στιγμή αλλά έχοντας πραγματική συνείδηση της ύπαρξής μας, τότε η μεγαλύτερη ανάγκη και το δυσκολότερο επίτευγμα είναι να βρούμε νόημα στη ζωή μας. Σήμερα, όπως και στο παρελθόν, το πιο σημαντικό αλλά και το δυσκολότερο καθήκον στην ανατροφή ενός παιδιού είναι να το βοηθήσουμε να βρει αυτό το νόημα. Τα παραμύθια παίζουν σημαντικό ρόλο σ’ αυτήν την διεργασία». Κάπως έτσι ξεκινάει το βιβλίο του «Η γοητεία των παραμυθιών» ο μεγάλος παιδοψυχολόγος Bruno Bettelheim.

Ο «Μάγος του Οζ» - όπως και όλα τα σοφά παραμύθια- έχει και μάγισσες και καλές νεράιδες, και άγνωστα μαγικά μέρη και οικείες γειτονιές, και κακούς και καλούς. Ακριβώς όπως το κακό και το καλό είναι πανταχού παρόντα στη ζωή και η ροπή προς αυτά υπάρχει σε κάθε άνθρωπο.

Ας αφήσουμε λοιπόν το παραμύθι να ξυπνήσει την περιέργεια των παιδιών, να κεντρίσει την φαντασία τους κι έτσι-μ’ ένα ασυνείδητο τρόπο που να ταιριάζει στην συναισθηματική τους ωριμότητα- ας το αφήσουμε να τα βοηθήσει να βρουν μόνο τους τις απαντήσεις στα υπαρξιακά τους άγχη και διλήμματα.

Όσο για μας, τους μεγάλους, ας αρπάξουμε την ευκαιρία να ξετρυπώσουμε το παιδάκι μέσα μας κι ας το αφήσουμε να μας θυμίσει πράγματα από καιρό ξεχασμένα...

Όλγα Ποζέλη
Σκηνοθέτης

65. «**ΤΟ ΘΕΡΙΟ ΤΟΥ ΤΑΥΡΟΥ**» του Αζίζ Νεσίν
(καλοκαίρι 2006)

Πρώτη παράσταση: Γιαννitsά 12-7-2006
Σύνολο παραστάσεων: 41

Μετάφραση Έρμος Αργαίος
Σκηνοθεσία Οδυσσέας Γωνιάδης
Σκηνικά - κοστούμια Αλέξανδρος Οικονόμου
Μουσική-Ήχος Αλέξανδρος Οικονόμου
Φωτισμοί Γιώργος Βέγκος
Βοηθοί σκηνοθέτη Κωνσταντίνος Γιωτόπουλος
Βιβή Νικοπούλου
Βοηθός Σκηνογράφου Ρένα Παπαγεωργίου
Θεατρολογική συνεργασία Μαρία Ασικίδου

Διανομή

Δημήτρης Μπικηρόπουλος Νουρή Σαγιανέρ
Καλλιόπη Ταχτσόγλου Μιχριμπάν
Σταύρος Καραγιάννης Μετίν
Αλεξάνδρα Κουλούρη Γκιουλάι
Απόστολος Σοφιανός Ζίγια Τσαλακτσί
Αντώνης Καρυστινός Οσμάν Γκιουμουστεκίρ
Αστυνόμος Νίκος Καραγεώργης
Αστυφύλακας Αντώνης Μομπαϊτζής
Σκοπός Φύλακας Κωνσταντίνος Γιωτόπουλος
Κρατούμενος Ιάκωβος Μπαρλαγιάννης
Δημοσιογράφοι Βιβή Νικοπούλου
Κωνσταντίνος Γιωτόπουλος
Ιάκωβος Μπαρλαγιάννης

Καλλιτεχνικός Διευθυντής: **Οδυσσέας Γ. Γωνιάδης**

Πρώτη παράσταση 12/7/06 Γιαννitsά
Πρώτη παράσταση Βέροια 14/7/06
Σύνολο παραστάσεων (Βέροια) 3
Σύνολο Θεατών (Βέροια) 1.018
Σύνολο παραστάσεων (περιοδεία) 38
Σύνολο Θεατών (περιοδεία) 7.918
Σύνολο παραστάσεων 41 (έως 9/9/06)
Σύνολο θεατών 8.936:41=218 Μ.Ο.Θ.

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ

Από το μεταφραστή ΕΡΜΟ ΑΡΓΑΙΟ

Ο Αζίζ Νεσίν, που το πραγματικό του όνομα είναι Νουσερέτ Νεσίν, γεννήθηκε το 1915 στην Πόλη, από φτωχή μικροαστική οικογένεια. Το 1935 αποφοίτησε από τη Στρατιωτική Σχολή και ονομάστηκε αξιωματικός του τούρκικου στρατού. Το 1937 τελείωσε τη Σχολή Πολέμου. Σαν αξιωματικός παρακολούθησε τη Φυσικομαθηματική Σχολή, απ' όπου αποφοίτησε το 1939. Φοίτησε επίσης και δύο χρόνια στη Σχολή Καλών Τεχνών.

Το 1944 απομακρύνθηκε από το στράτευμα και ακολούθησε διάφορα βιοποριστικά επαγγέλματα (μπακάλης, εφημεριδοπώλης, λογιστής, βιβλιοπώλης, φωτογράφος), για να καταλήξει στη δημοσιογραφία και τη λογοτεχνία.

Πολυγραφότατος συγγραφέας ο Αζίζ Νεσίν, έχει εκδώσει ως τώρα πολλούς τόμους με διηγήματα, μυθιστορήματα και θεατρικά έργα, τα περισσότερα από τα οποία μεταφράστηκαν σε διάφορες γλώσσες.

Το έργο του φιλέλληνα συγγραφέα Αζίζ Νεσίν, με το λιτό και απέριπτο ύφος, είναι διαποτισμένο από τα προοδευτικά ιδανικά, και χαρακτηρίζεται από την αμείλικτη καυστική σάτιρα για τα κακώς κείμενα στον τόπο του. Βαθύς ανατόμος της ανθρώπινης ψυχής, δεν σατιρίζει μόνο το επίσημο, αλλά και τα απλά ανθρώπινα με τις αδυναμίες τους. Δίνει σπαρταριστές εικόνες από τη σύγχρονη πραγματικότητα στην Τουρκία, που προεκτάσεις σε γνώριμες καταστάσεις της πολιτικής και κοινωνικής ζωής του τόπου του, μπορεί να βρει και ο Έλληνας αναγνώστης.

Στην Ελλάδα έγινε γνωστός από το μεταφραστικό του ΕΡΜΟ ΑΡΓΑΙΟ μετά το 1958, όταν στο περιοδικό «ΕΠΙΘΕ-ΩΡΗΣΗ ΤΕΧΝΗΣ», καθώς και σε άλλα λογοτεχνικά περιοδικά δημοσιεύτηκαν διηγήματά του.

Το «Θερίο του Ταύρου», θεατρικό έργο του Αζίζ Νεσίν, γράφτηκε πρώτα σαν διήγημα το 1953 και δημοσιεύτηκε το 1955 σε λογοτεχνικό περιοδικό, για να ενταχθεί αργότερα, το 1957, σε βιβλίο με τον ομώνυμο τίτλο. Σαν θεατρικό έργο πια, γράφτηκε το 1962 και ανεβάστηκε στη σκηνή το 1965 από το θίασο του «Χαλκ Τιάτροσου» (Λαϊκό Θέατρο) στην Πόλη.

Ο κεντρικός ήρωας του έργου, ο Νουρή Σαγιανέρ, είναι ένας συνταξιούχος μικροαστός, αγαθό και άβουλο ανθρώπακι. Έχει το χόμπυ του, κάνει συλλογή από αμπαλάζ ξυριστικών λεπίδων, που, όπως διατείνεται, είναι μοναδική στον κόσμο.

Τη μακαριότητα της ήρεμης οικογενειακής ζωής του, έρχεται να ταράξει μια απροσδόκητη επίσκεψη. Είναι ο σπιτονοικοκύρης του. Πρόκειται για ένα αδίστακτο μεγαλοκτηματία, που έχοντας χάσει τη δίκη για την έξωση του νοικάρη του, μετέρχεται ένα σωρό άνομα και ανήθικα μέσα, για να τον αναγκάσει να εγκαταλείψει το διαμέρισμα.

Τοποθετεί στον επάνω από την οικογένεια του Νουρή όροφο της πολυκατοικίας, καθώς και στον από κάτω, ανθρώπους του υπόκοσμου, που με τις ενοχλητικές προκλήσεις τους, καθιστούν το βίο της οικογένειας του Νουρή αβιώτο.

Οι δικοί του (γυναίκα, γιος και κόρη) τον παροτρύνουν, μάταια, να πάει στο καρακόλι (αστυνομία) για να καταγγείλει τα έκτροπα. Όμως ο Νουρή, που ποτέ στη ζωή του δεν πάτησε το κατώφλι του καρακολιού, μόλις ακούσει αστυνομία και δικαστήρια, τον πιάνει πανικός. Τελικά, υποκύπτει στις πιέσεις της οικογένειάς του και πάει νυχτιάτικα στην αστυνομία. Στο αστυνομικό τμήμα εξελίσσονται κωμικοτραγικές σκηνές.

.....

Σε κάποιο σιδηροδρομικό ταξίδι, ο Νουρή χάνει την αστυνομική ταυτότητά του, που τη βρίσκει «Το θερίο του Ταύρου» (ο χωρίς στέμμα βασιλιάς των βουνών, τρομοκράτης των πόλεων, φοβερός γυναικάς, αιμοβόρος ληστής). Στα Αρχεία της Αστυνομίας υπάρχει η φωτογραφία του καταζητούμενου ληστή, φωτογραφία όμως που εικονίζει το Νουρή. Στο αστυνομικό τμήμα νομίζουν ότι ο Νουρή είναι «Το θερίο του Ταύρου». Ανακρίνεται, καταδικάζεται και φυλακίζεται. Όταν αποφυλακίζεται, οι δικοί του τον βλέπουν με καχυποψία, τον φοβούνται, γιατί νομίζουν ότι ο άνθρωπός τους είχε διπλή προσωπικότητα. Το ίδιο και ο ιδιοκτήτης που αλλάζει τακτική.

Η συνέχεια ενδιαφέρουσα ...κωμικοτραγική....

Είναι ένα έργο, λυτρωτικού γέλιου.

Ο ίδιος ο συγγραφέας λέει:

“Στο έργο μου «Το θερίο του Ταύρου» θα δείτε ένα μέρος από την κωμικοτραγική ζωή μιας μικροαστικής οικογένειας της κοινωνίας μας. Τα πρόσωπα του έργου παρουσιάζονται με όλες τις ομορφίες τους και με όλες τις ασχήμιες τους. Η ζωή της Τουρκικής οικογένειας που θα δείτε, δε διαφέρει καθόλου από τη ζωή μιας Ελληνικής οικογένειας, της ίδιας κοινωνικής τάξης. Μονάχα τα ονόματα των προσώπων είναι διαφορετικά. Νομίζω ότι αν τα αλλάξαμε και τα κάναμε Ελληνικά, θα είχαμε ένα έργο Ελληνικό...”

“Θέλω να ελπίζω ότι θα δείτε «Το θερίο του Ταύρου», σαν ένα έργο που μιλεί για σας...Σαν ένα έργο Ελληνικό, γραμμένο από έναν Τούρκο συγγραφέα.”

AZIZ NESIN 22-11-86

ΣΗΜ: Αποσπάσματα από το έργο που εκδόθηκε από τις εκδόσεις ΔΩΔΩΝΗ το 1977 αρ.55.

- Ο Αζίζ Νεσίν πέθανε το 1995 από ανακοπή καρδιάς .

66. «**Η ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ**» παιδική σκηνή (χειμώνας 2006-2007)
Διασκευή του Γιάννη Καλατζόπουλου στους ΟΡΝΙΘΕΣ του Αριστοφάνη

Πρώτη παράσταση: Βέροια 13-1-2007
Σύνολο παραστάσεων: 55

Διασκευή **Γιάννης Καλατζόπουλος**
Σκηνοθεσία **Όλγα Ποζέλη**
Σκηνικά – μάσκες, καπέλα **Αντώνης Στεφανόπουλος**
Κοστούμια, σχεδιασμός **Ιωάννα Στεφανοπούλου**
κουκλών **Νίκος Βίττης-Νάσος Σωπύλης**
Μουσική **Ζωή Κολλάτου**
Χορογραφίες **Παναγιώτης Πελαλίδης**
Φωτισμοί **Αλέξανδρος Τσακίρης-**
Διδασκαλία κουκλοκίνησης **Μαίρη Μωραϊτοπούλου**
Δήμητρα Ζησέκα
Μουσική διδασκαλία **Κωνσταντίνος Γιωτόπουλος**
Βοηθός Σκηνοθέτη **Κάνδια Μπουζιώτη-**
Φωνητικά **Σταύρος Μυλωναδάκης**

Τους ρόλους ερμήνευσαν οι Ηθοποιοί:
Αντώνης Μορπαϊτζής, Φίλιππος Φαρμάκης,
Λίλη Τέγου, Κωνσταντίνος Γιωτόπουλος,
Θεόδωρος Παπαδόπουλος, Βιβή Νικοπούλου,
Μομύ Βλάχου και η χορεύτρια Ζωή Κολλάτου

Καλλιτεχνικός Διευθυντής: **Οδυσσέας Γ. Γωνιάδης**

Πρώτη Παράσταση (κοινό) Βέροια 13/1/07
Πρώτη Παράσταση (μαθητές) Βέροια 15/1/07
Σύνολο παραστάσεων κοινό 3
Σύνολο παραστάσεων μαθητές 52
Θεατές κοινό 564
Θεατές μαθητές + δάσκαλοι 17.577
Σύνολο παραστάσεων 55
Σύνολο θεατών 18.800:55=342 Μ.Ο.Θ.

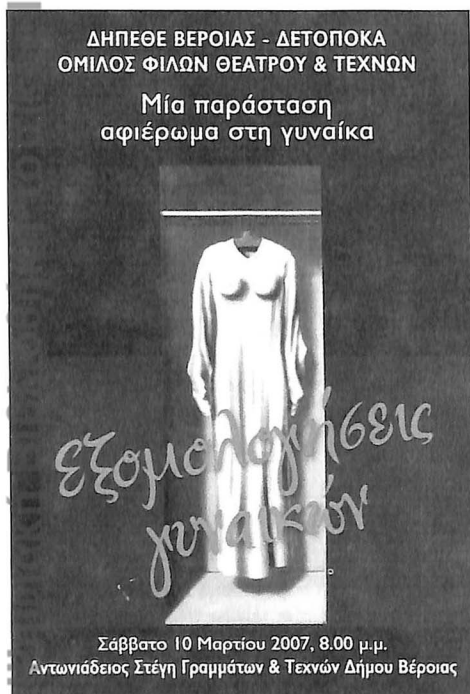
ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟ

Ο Αριστοφάνης (445-385 π.χ.) έγραψε τους ΟΡΝΙΘΕΣ και πήρε μέρος στα Διονύσια το 414 π.χ. όπου πήρε τη β' θέση. Πρόκειται για την καλύτερη, κατά μερικούς, κωμωδία του και θέμα του είναι η φυγή από μια κακή πραγματικότητα σε μια καλύτερη ζωή, όπου τα πάντα θα είναι «εν ειρήνη». Ο Πεισθέταιρος και Ευελπίδης, δύο Αθηναίοι απηυδισμένοι ζητάνε ένα νέο χώρο για να ιδρύσουν μια νέα πολιτεία με βασικό ιδανικό την ειρηνική συμβίωση. Πρόκειται ουσιαστικά για μια πολιτική κωμωδία την οποία ο Γιάννης Καλατζόπουλος, ο οποίος ζει το θέατρο από τη βρεφική του ηλικία και το ξέρει καλά, διασκεύασε για παιδιά Δημοτικού και Γυμνασίου απαλύνοντας το από τις βωμολοχίες αλλά και από μακροσκελείς μονολόγους. Παρουσιάζει έτσι ένα φρέσκο, ζωντανό διάλογο με τραγούδια και χορό διατηρώντας όμως όλη τη δομή και τα μηνύματα του έργου. Σε μια νέα πολιτεία, σε συνεργασία με τα πουλιά, ο Πεισθέταιρος (αυτός που πείθει τους φίλους) και ο Ευελπίδης (αυτός που ευελπιστεί, ο αισιόδοξος) πιστεύουν πως θα μπορέσουν να αφήσουν όλους τους Θεούς αλλά και τους «ευκεριατζήδες» απ' έξω. Όμως όλοι αυτοί προσπαθούν και βρίσκουν τρόπους να τονίσουν την παρουσία τους. Το έργο σατιρίζει και οραματίζεται. Θα δικαιωθεί το όραμα; Το τέλος του έργου σφραγίζεται με το γάμο του Πεισθέταιρου με τη Βασιλεία (την κοπέλα που κρατάει τον κεραυνό του Δία) και ο χορός τελειώνει με το τραγούδι: Νικήσαμε, νικήσαμε/ μια πολιτεία χτίσαμε/ Νεφελοκοκκυγία/ που φέρνει ευτυχία.

Φυσικά οι κωμικές καταστάσεις δεν λείπουν καθ' όλη τη διάρκεια του έργου.

67. «**ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ**» των Ν.Μανούδη - Θ.Πολυχρονιάδη
(μονόπρακτα - χειμώνας 2007)

Σε συνεργασία - συμπαραγωγή με τον Όμιλο Φίλων Θεάτρου και Τέχνης Βέροιας
Παράσταση για την ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Πρώτη παράσταση: Βέροια 10-3-2007
Σύνολο παραστάσεων: 3

Μονόλογοι: **Νίκου Μανούδη-Θεόδωρου Πολυχρονιάδη**
Σκηνοθεσία: **Κωνσταντίνου Αποστολίδη**
Κίνηση: **Σοφίας Αντωνιάδου**
Επιμέλεια αφίσας, μουσικής
και σκηνικού χώρου **Κωνσταντίνου Αποστολίδη**
Φωτισμοί: **Γιώργου Βέγκου**

Γυναικείος παραδοσιακός χορός «Δημητρούλα»:
Ομιλία από τη φιλόλογο **Ευγενία Καβαλλάρη**

Ερμήνευσαν οι ηθοποιοί:

Υποταγή **Λίλλη Τέγου - Θόδωρος Παπαδόπουλος**
Μονόλογος «Ελένη» Νίκου Μανούδη **Βιβή Νικοπούλου**
Διεκδίκηση **Μομώ Βλάχου - Φίλιππος Φαρμάκης**
Μονόλογος «Άσπα» Νίκου Μανούδη **Λίλλη Τέγου**
Ανατροπή **Ζωή Κολλάτου - Κωνσταντίνος Γιωτόπουλος**
Μονόλογος «Ρόζα» Νίκου Μανούδη **Μομώ Βλάχου**
Αδιέξοδο **Ζωή Κολλάτου - Κωνσταντίνος Γιωτόπουλος,**
Λίλλη Τέγου - Φίλιππος Φαρμάκης
Θόδωρος Παπαδόπουλος- Βιβή Νικοπούλου
Μονόλογος «Σκέψεις ενός άνδρα»
Θεόδωρου Πολυχρονιάδη **Αντώνης Μορπαϊτζής**
Ισορροπία **Νίκη Μπραβάκη - Γιώργος Παπαδόπουλος**

Ακορντεόν παίζει ο **Νίκος Σγουρός**

Καλλιτεχνικός Διευθυντής: **Οδυσσέας Γ. Γωνιάδης**

Πρώτη Παράσταση Βέροια 10-3-2007
Σύνολο Παραστάσεων: 3
Σύνολο Θεατών: 800:3=267 Μ.Ο.Θ.

68. «**ΤΑ ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ**» του Γιάννη Ξανθούλη
(καλοκαίρι 2007)

Πρώτη παράσταση: Βέροια 11-7-2007
Σύνολο παραστάσεων: 33

Συγγραφέας **Γιάννης Ξανθούλης**
Σκηνοθεσία **Δημήτρης Μαυρόπουλος**
Μουσική **Γιάννης Ζουγανέλης**
Σκηνικά **Αντώνης Στεφανόπουλος**
Ενδυματολογία **Ιωάννα Στεφανοπούλου**
Χορογραφίες **Ζωή Κολλάτου**
Φωτισμοί **Γιώργος Βέγκος**
Βοηθοί σκηνοθέτη **Μυρσίνη Χρυσοχοΐδου**

Ερμηνεύσαν οι ηθοποιοί:

Ειρήνη Κουμαριανού, Δημήτρης Μαυρόπουλος, Γιώργος Λέφας, Ελένη Κρίτα, Πάυλος Ευαγγελόπουλος, Ζωγία Σεβαστιανού, Γιάννης Στόλλας, Σταύρος Καραγιάννης, Γιάννα Ζιάννη, Μομώ Βλάχου, Ηλέκτρα Γωνιάδου, Ελένη Θυμιοπούλου, Μυρσίνη Χρυσοχοΐδου.

Καλλιτεχνικός Διευθυντής: **Οδυσσέας Γ. Γωνιάδης**

Πρώτη παράσταση 11/7/07
Σύνολο παραστάσεων (Βέροια) 3
Σύνολο παραστάσεων (περιοδεία)* 30
Σύνολο παραστάσεων 33 (έως 22/9/07)
Σύνολο θεατών 13.739:33=416 Μ.Ο.Θ.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΞΑΝΘΟΥΛΗΣ «ΤΑ ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ»

Πρωτοανέβηκε το 1986 στο θέατρο ΑΠΟΘΗΚΗ από την Αλίκη Γεωργούλη και παίχτηκε δύο συνεχόμενες σαιζόν. Επαναλήφθηκε με άλλο θίασο το καλοκαίρι του 2003 στο θέατρο ΑΘΗΝΑΙΟΝ. Είναι η πρώτη φορά που βγαίνει περιοδεία.

Πρόκειται για κλασσικό πλέον σπονδυλωτό έργο με επιθεωρησιακή δομή, με σατιρικά κείμενα του πολυγραφότατου και πολυδιαβασμένου συγγραφέα, με κεντρικό τελετάρχη και ήρωες της καθημερινής μας ζωής που έρχονται από το μέλλον για να κρίνουν

το παρόν, που μαζί με το γέλιο μας μεταδίδουν συγκίνηση, γνώση και μας χτυπάνε το καρμπανάκι για την ανθρωπινή συμπεριφορά, που χάνουμε όλο και περισσότερο. «Βρισκόμαστε στο 2107. Η ζωή των ανθρώπων με την εξέλιξη της τεχνολογίας δεν είναι σαν σήμερα. Δεν υπάρχουν σκουπίδια. Δεν υπάρχουν όνειρα, δεν έχουν δέσιμο συναισθηματικό. Όλα είναι κάτι μεταξύ ρομποτικής ζωής και μοναξιάς. Ο συγγραφέας Γιάννης Ξανθούλης κάνει προσκλητήριο αναμνήσεων. Με την ξενάγηση των τουριστών σ' έναν χώρο Σκουπιδιών το 2107. Συμβαίνει να πέσουν, την ημέρα που τα σκουπίδια γιορτάζουν τα 100 χρόνια, στον Σκουπιδοτενεκέ τους. Και οι ήρωες, μας φέρνουν στο 2007. Ο τελετάρχης αυτής της γιορτής μέσα από τα σκουπίδια φέρνει τα ΟΝΕΙΡΑ, τον Οδυσσέα Κλέφτη, τον Σερβιτόρο Μανίτσα, την Νοσοκόμα Σάντα Ζουμπουλιά, την Βασιλική Μετατρούλου, την Παλιά φωτογραφία. Ήρωες πολλοί και «δικοί μας» σατιρίζουν και σχολιάζουν το σήμερα με αφορμή το εορταστικό τους προσκλητήριο.»

Ένας χορός από «σκουπίδια» τονίζει, χορεύοντας και τραγουδώντας, τα όσα οι ήρωες σχολιάζουν.

Ο Γιάννης Ξανθούλης λέει για το έργο:

«Είκοσι ένα χρόνια ζωής κλείνουν φέτος τα "Σκουπίδια". Απίστευτο για ένα έργο, που, από κεκτημένη συνήθεια, το ονόμαζα "επιθεωρησιακού" τύπου.

Μόνον που η κατά τα άλλα αξιολάτρευτη επιθεώρηση ποντάρει κυρίως στην ευτράπελη και σατιρική διάσταση του τρέχοντα χρόνου. Τα "Σκουπίδια" επέζησαν ίσως γιατί το σατιρικό τους άλλοθι βγαίνει μέσα από χαρακτήρες, που, παρά τις όποιες υπερβολές τους, -φυσικά και δεν πρόκειται για ρεαλιστικό λόγο- γίνονται αμέσως αποδεκτοί από τους θεατές. Αυτό τουλάχιστον κατάλαβα ύστερα από τόσα και τόσα ανεβασματα του έργου με ελαφρότατες παρεμβάσεις.

69. «**ΒΑΤΡΑΧΟΙ**» (Χειμώνας 2007-2008) Μαθητική Παιδική Σκηνή
Διασκευή του Γιάννη Καλατζόπουλου

Πρώτη παράσταση: : Βέροια 13-1-2008
Σύνολο παραστάσεων: 56

Διασκευή: **Γιάννης Καλατζόπουλος**
Σκηνοθεσία: **Οδυσσέας Γ. Γωνιάδης**
Σκηνογραφία: **Θάνος Στόκας**
Ενδυματολογία: **Ιωάννα Στεφανοπούλου**
Μουσική: **Κώστας Γεωργίου**
Χορογραφίες: **Μελίνα Παπαδοπούλου**
Φωτισμοί: **Γιώργος Βέγκος**
Βοηθός Σκηνοθέτη: **Ιωάννα Τσερκεζίδου**

Διανομή

Χρόνης Παυλίδης Διόνυσος
Κωνσταντίνος Γιωτόπουλος Ξανθίας
Φίλιππος Φαρμάκης Αίακος, Αισχύλος, Γάϊδαρος, Βάτραχος, Μύστης
Αντώνης Μομπαϊτζής Ηρακλής, Ευριπίδης, Μύστης, Φύλακας
Βάσια Πασπάλη Υπηρέτρια Ηρακλή, Βάτραχος, Μύστης
Θεόδωρος Παπαδόπουλος Χάρων, Αριστοφάνης, Μύστης, Φύλακας
Λίλη Τέγου Μαγείρισσα Πλούτωνα, Βάτραχος, Μύστης
Ελένη Θυμιοπούλου Υπηρέτρια Περσεφόνης, Βάτραχος, Μύστης
Βιβή Νικοπούλου Α' Ξενοδόχα, Βάτραχος, Μύστης
Ιωάννα Τσερκεζίδου Β' Ξενοδόχα, Βάτραχος, Μύστης

Καλλιτεχνικός Διευθυντής: **Οδυσσέας Γ. Γωνιάδης**

Πρώτη Παράσταση (κοινό) Βέροια 13-1-2008
Πρώτη Παράσταση (μαθητές) Βέροια 14-1-2008
Σύνολο παραστάσεων κοινό 3
Σύνολο παραστάσεων μαθητές 53
Θεατές κοινό 713
Θεατές μαθητές + δάσκαλοι 14.876
Σύνολο παραστάσεων 56 (έως 11-4-2008)
Σύνολο θεατών 15.589 : 56=278 Μ.Ο.Θ.

Ο Αριστοφάνης γεννήθηκε στην Αθήνα, στο Δήμο Κυδοθηναίων, στην καρδιά δηλαδή της σημερινής Πλάκας. Πατέρας του ήταν κάποιος Φίλιππος, που μερικοί τον θέλουν Αθηναίο, άλλοι Ροδίτη απ' τη Λίνδο ή απ' την Κάμειρο, άλλοι Αιγινήτη, και κάποιος – μα αυτόν κανέναν δεν τον πίστεψε – Αίγυπτο. Το συμπέρασμα που βγάζουμε απ' τις φήμες τούτες είναι πως ο Φίλιππος δεν κράταγε από ξακουσμένο σόι και πως ήταν ένας μέσος, όπως λέμε, αστός. Κι ακόμα, πως δε θα ζούσε ίσως στην Αθήνα τον καιρό π' άρχισε ν' ακούγεται ο γιός του, μα θάκε τραβηχτεί δίχως άλλο στην Αίγινα. Γιατί, κι Αιγινήτης να μην ήταν, απόκτησε, όπως θα δούμε, ένα χωράφι στ' όμορφο νησί του Σαρωνικού.

Η μάνα του κωμωδιογράφου μας λεγόταν Ζηνοδώρα, μα οι ιστοριοδίφες δε συμφωνούν για το πότε τον έφερε στον κόσμο. Μερικοί πάνε τη γέννησή του στο 452, άλλοι τη φέρνουν πιο κοντά μας, στα 444. Με τα νούμερα όμως δε θα παιδευτούμε και πολύ, γιατί κανένας δεν ξέρει στα σίγουρα τα πότε και τα πως. Μετρημένα στοιχεία έφτασαν στις μέρες μας ανάγνικτα απ' το χρόνο, και τα πιο πολλά που ξέρουμε για το αρχαίο θέατρο και τους ανθρώπους του είναι μαντέματα. Μια φορά, ο Αριστοφάνης γεννήθηκε καταμεσής στο Χρυσόν Αιώνα, την εποχή που μεσουρανούσε ο Περικλής κι ηγεμόνευε η Αθήνα. Και το πιο σοφό είναι να διαλέξουμε για τη γέννησή του μια στρογγυλή χρονιά, το 450 - που συγκεντρώνει άλλωστε και τις πιο πολλές ιστορικές πιθανότητες.

Τον καιρό λοιπόν που γεννήθηκε ο ποιητής μας, ήταν από δέκα χρόνια φερμένη για καλά η δημοκρατία. Κι η ειρήνη - που θα γίνει μια μέρα το περιλάλητο ιδανικό του - φαινόταν ακόμα τότε σαν κάτι το πραγματικό και το σίγουρο.

Αλέξης Σολομός Ο ζωντανός Αριστοφάνης

70. «**ΤΡΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΑ**» του Ντίνου Ταξιάρχη (χειμώνας 2007-2008)
ΕΛΕΥΘΕΡΗ –ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Πρώτη παράσταση: Βέροια 2-2-2008 (Πανελλήνια ΠΡΩΤΗ)
Σύνολο παραστάσεων: 8

«**ΤΑ ΔΥΟ ΓΕΡΟΝΤΙΑ**»

Σκηνοθεσία και επιμέλεια: **Ιωάννα Τσερκεζίδου**
Ηθοποιοί: **Θόδωρος Παπαδόπουλος και Λίλη Τέγου**

«**ΜΙΑ ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ**»

Σκηνοθεσία και επιμέλεια: **Βιβή Νικοπούλου**
Ηθοποιοί: **Φίλιππος Φαρμάκης και Ελένη Θυμιοπούλου**

«**ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΓΙΑ ΔΥΟ**»

Σκηνοθεσία και επιμέλεια: **Οδυσσέας Γ. Γωνιάδης**
Ηθοποιοί: **Αντώνης Μομπαϊτζής και Κωνσταντίνος Γιωτόπουλος**

Καλλιτεχνικός Διευθυντής: **Οδυσσέας Γ. Γωνιάδης**

Πρώτη παράσταση Βέροια 2-2-2008
Σύνολο παραστάσεων (Βέροια) 3
Σύνολο παραστάσεων (περιοδεία)* 5
Σύνολο παραστάσεων 8 (έως 8-4-2008)
Σύνολο θεατών 617:8=77 Μ.Ο.Θ.

Ο συγγραφέας λέει για το Θέατρό του:

«Το Θέατρό μου με τα δύο πρόσωπα είναι ο αναγκαστικός διάλογος μεταξύ τους, η συστέγασή τους σ' ένα χώρο χαρούμενο ή καταθλιπτικό. Με κοινή δράση στα γεγονότα, μόνο οι αντιδράσεις τους είναι διαφορετικές. Έχει ο καθένας το δικό του ψυχολογικό αποτύπωμα. Οι ήρωες είναι υπάρξεις του περιθωρίου μα και κοσμοπολίτες – είναι νέοι και ηλικιωμένοι. Μορφάζουν στον ίδιο κοινωνικό καθρέφτη – μυρίζει ο ένας τα χνώτα του άλλου. Είναι φίλοι μα και εχθροί. Προσπαθούν να πιαστούν από το εύθραυστο φτερό τσ' ανέμου και να ταξιδέψουν στον άνεμο.

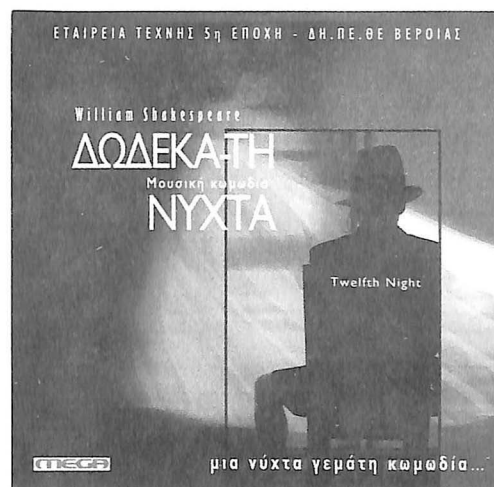
Θέατρο με δύο πρόσωπα σημαίνει: Προσπάθεια επικοινωνίας, συνένωση δύο μονολόγων σε διάλογο, λογικό ή παράλογο.... Είναι το θέατρο της ζωής που επεκτείνεται σ' έναν οριακό χώρο που εκπέμπει τα καθέκαστα μέσα από τις μαγικές λάμπες της τέχνης. Είναι το θησαύρισμα της ψυχής που εκθέτει τον πλούτο της μέσα από το συγγραφέα και των συντελεστών μιας θεατρικής παράστασης. Είναι ένα θέατρο που η ύλη του δεν σκορπίζεται και δεν χάνεται στα πολλά πρόσωπα, αλλά παραμένει καίρια και ευθύβολη.

71. «ΔΩΔΕΚΑΤΗ ΝΥΧΤΑ» του Σαίξπηρ (καλοκαίρι 2008)
Συμπαγωγή με την Εταιρεία Τέχνης «5η ΕΠΟΧΗ»

Πρώτη παράσταση: Πετρούπολη (Αθήνα) 26/6/2008
Σύνολο παραστάσεων: 53

Μετάφραση Παναγιώτα Πανταζή
Διασκευή-Σκηνοθεσία Θέμης Μουμουλίδης
Σκηνικά – Κοστούμια Παναγιώτα Κοκκόρου
Μουσική Θοδωρής Οικονόμου
Χορογραφία Έλενα Γεροδήμου
Φωτισμοί Νίκος Σωτηρόπουλος
Οργάνωση - Δ/ση παραγωγής Ζωή Μουσχή
Δημόσιες σχέσεις Ειρήνη Λαγουρού
Βοηθός Σκηνοθέτη Χάρης Παντελιδάκης
Βοηθός Σκηνογράφου Νίκος Σταυρόπουλος

Διανομή (με σειρά εμφάνισης)

Ευδοκία Ρουμελιώτη	Βιόλα
Νίκος Ορφανός	Καπετάνιος
Νικόλας Στυλιανού	Τραγουδιστής
Κώστας Κάππας – Μάνος Παπαγιάννης	Ορσίνιο
Σαράντος Γεωγλερής	Ηθοποίος
Μαριάνθη Φωτάκη	Μαρία
Πάνος Σκουρολιάκος	Σερ Τόμπυ
Φώτης Σπύρος	Σερ Άντριου
Γιωάννης Μπρέμπου- Ειρήνη Μουρελάτου	Ολίβια
Ευριπίδης Λασκαρίδης	Μαλβόλιο
Νάντια Κοντογεώργη	Φαρμιάν
Νίκος Ορφανός	Φέστε
Νικόλας Στυλιανού	Αντόνιο
Σαράντος Γεωγλερής	Σερμπάσιαν
Νίκος Ορφανός	Πρώτος Αστυνομικός
Κώστας Κάππας	Δεύτερος Αστυνομικός

Καλλιτεχνικός Διευθυντής: **Οδυσσέας Γ. Γωνιάδης**

Παραστάσεις στη Βέροια 2 (11/7 και 24/8/08)
Παραστάσεις περιοδεία 51
Θεατές κοινό Βέροια 850 άτομα
Θεατές περιοδεία 24.150 άτομα
Σύνολο παραστάσεων 53
Σύνολο Θεατών 25.000 περίπου : 53 = 472 Μ.Ο.Θ.

Ο ΣΑΙΞΠΗΡ ΚΑΙ Η ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΤΗΣ ΚΩΜΩΔΙΑΣ

...Η Βιόλα στη Δωδέκατη Νύχτα, ακριβώς όπως η Ροζαλίνα στο Όπως σας αρέσει του Σαίξπηρ, περνάει μεγάλο μέρος του έργου σαν άντρας αλλά στην πιο ακραία μορφή του, έχοντας ένα δίδυμο αδερφό. Το φύλο εδώ δεν έχει σταθερή ταυτότητα. Η ασάθεια αποτελεί βασικό χαρακτηριστικό αυτού του περιέργου θλιβερού έργου που περιέχει την πιο αστεία σκηνή που έγραψε ο Σαίξπηρ, τη σκηνή του κουτιού-δέντρου.

Το συστατικό του έργου είναι τα κατεξοχήν χαρακτηριστικά της Ευρωπαϊκής κωμωδίας: δύο Αυλές-νεραϊδόκοσμοι φτιαγμένοι από ονείρατα αγάπης, ένας μελαγχολικός Τρελός που τραγουδά, παιχνιδίσματα πίσω από τη σκάλα μ' έναν χαζό γλάρο και έναν μεθυσμένο ιππότη που απαρτίζουν κωμικό ζευγάρι, μια τσαχπίνα υπηρέτρια, ένας καταπιεστικός οικονόμος και πάνω απ' όλα τα χωρισμένα πανομοιότυπα δίδυμα αδέρφια.

Το έργο παίζει με προοπτικές που ανατρέπονται κάθε στιγμή. Η Βιόλα και η Ολίβια, που μοιάζουν τόσο στο όνομα όσο και σε πολλά άλλα, προκαλούν η μία την άλλη ώστε να περάσουν ξαφνικά σ' έναν έρωτα χωρίς άμεσο –αν όχι ανύπαρκτο- αντικείμενο του πόθου τους. Ο Τόμπυ, κλέφτης και μέθυσος «ξεμπροστιάζει» τον Μολβόλιο ο οποίος όμως δεν αλλάζει καθόλου, και η Μαρία κατά συνέπεια παντρεύεται τον Τόμπυ σαν επιβράβευση. Ένας ανησυχητικά μεγάλος αριθμός των προσώπων του έργου αγγίζει τα όρια της παράνομιας. Το μεγαλύτερο μέρος του λόγου είναι ερωτική ποίηση, εξαιρετικής λεπτότητας, φινέτσας και σπάνιας διαφάνειας, που όμως κηλιδώνεται από στίγματα δυστυχίας. Το υπό-κείμενο, το βαθύτερο νόημα, είναι ασυνήθιστα σκοτεινό. Ο Μαλβόλιο τιμωρείται σκληρά και άδικα μόνο και μόνο επειδή ζητά ένα φυσιολογικό σπίτι. Ο Τόμπυ στρέφεται στο γλάρο του μετά από σφοδρή απόρριψη. Ο Σεμπάστιαν, αν και επιφυλακτικός βρίσκεται σε ξένο τόπο, παντρεύεται στο λεπτό μια κοπέλα που δεν έχει ξαναδεί μέχρι τότε- μάλλον δεν έχει σημασία να προσθέσουμε ότι και οι δύο είναι γύρω στα δεκαεπτά και ότι η Ολίβια έχει εν αγνοία της παντρευτεί έναν αριστοκράτη. Κάθε εύρημα στην πλοκή μοιάζει φορτωμένο. Παρά την απρόσμενη και πολύ ενδιαφέρουσα τροπή της υπόθεσης στη Σκηνή 5 – όπου η είσοδος του Σεμπάστιαν φέρνει την αναστάτωση, κάνοντάς τους όλους να τρέχουν πέρα δώθε- δεν φαίνεται καθαρά που οδηγούνται τα πράγματα. Ο Ορσίνο παντρεύεται τη Βιόλα, η οποία λίγα λεπτά πριν ήταν υπηρέτης του. Το μέλλον μοιάζει ζοφερό για πολλούς. Σίγουρα για την Μαρία, τον Σερ Άντριου και τον Μαλβόλιο. Ο Φέστε μας το δηλώνει στο τελικό του τραγούδι. Οι αρχικοί εραστές έκαναν μεγάλη στροφή για να παρηγορηθούν. Η υπερφυσική παρέμβαση είναι καχύποπτα απούσα. Όλες οι συμβάσεις έχουν αποδυναμωθεί, και η αμοιβαιότητα που είχε επιτευχθεί στο Πολύ κακό για τι τίποτα και στο Όπως σας αρέσει εδώ δεν υπάρχει.

Το καλύτερο που μπορεί να πει κανείς είναι ότι το έργο, αν μείνουμε στον ποιητικό του λόγο, είναι εκθαμβωτικά όμορφο σαν ιμπρεσιονιστικός πίνακας. Οι ταχύτερες εναλλαγές και η αστάθεια των εραστών προσθέτουν στον πίνακα συναισθήματα που διαφορετικά δεν θα μπορούσαν να καταγραφούν. Το μυαλό σας είναι θολωμένο, λέει ο Φέστε στον Ορσίνο. Έτσι είναι και το έργο. Η Βιόλα αφήνεται στο χρόνο για τη λύση κάθε παρεξήγησης και δεν εκβιάζει το μέλλον.

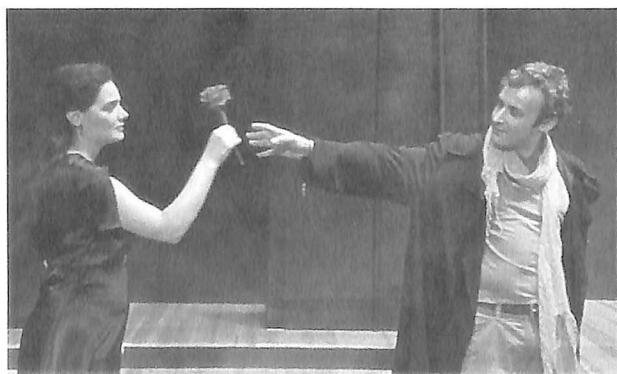
Συνήθως σ' αυτό το σημείο, στις αναλύσεις που γίνονται για τις κωμωδίες, γίνεται αναφορά στο θέατρο του προβληματισμού. Αυτές είναι ωστόσο ετικέτες του 19ου αιώνα που έχουν προκύψει παράλληλα με την εμφάνιση του Ίψεν και των κοινωνικών θεμάτων. Αλλά, αντί να βάζουμε την ετικέτα «έργο προβληματισμού» στο Τέλος καλό όλα καλά και στο Με το ίδιο μέτρο, θα πρόσεχα μάλλον αυτό το «εάν» του Touchstone (Υπηρέτης του Δούκα), το οποίο μας κάνει ν' αρχίσουμε ν' αμφιβάλλουμε ακόμη περισσότερο ως προς το είδος του έργου, κάνοντας έτσι την ιδέα της κωμωδίας πιο σκοτεινή και πιο αδιευκρίνιστο το περιεχόμενό της. Αυτή ακριβώς η αμφιβολία είναι πασιφανής στη Δωδέκατη νύχτα. Εικασίες ότι πρόκειται για την αναγέννηση μιας νέας κοινωνίας στο τέλος είναι παντελώς αβάσιμες. Αμφιβολίες για το αν μπορούμε να έχουμε πιο ξεκάθαρη κρίση, οι οποίες προέρχονται μελετώντας τα σύγχρονα έργα Ερρίκος Ε', Ιούλιος Καίσαρ και Χρυσήδα και κυρίως τον Άμλετ, στοιχειώνουν το τελευταίο έργο του Σαίξπηρ πάνω στο είδος της Κωμωδίας....

DAVID DANIELL

The Cambridge Companion to Shakespeare Studies

Edited by Stanley Wells

Cambridge University Press, 1986

72. «ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΒΑΡΟΝΟΥ ΜΙΝΧΑΟΥΖΕΝ»
του Ράσπε Έρικ Ρούντολφ (συμπαγωγή με το ΔΗΠΕΘΕ Κοζάνης)

Πρώτη παράσταση: Βέροια 14/11/2008
Σύνολο παραστάσεων: 47 (στη Βέροια)

Διασκευή **Νανά Νικολάου**
Σκηνοθεσία **Γιώτης Βασιλειάδης**
Σκηνογραφία **Αντώνης Στεφανόπουλος**
Ενδυματολογία **Ιωάννα Στεφανοπούλου**
Μουσική **Δημήτρης Δημόπουλος**
Χορογραφίες **Τατιάνα Μίρκου**
Φωτισμοί **Γιώργος Βέγκος**

Διανομή (με σειρά εμφάνισης)

Ισίδωρος Σταμούλης Βαρόνος Μινχάουζεν
Βιβή Νικοπούλου Μητέρα, Γιουσουφάκι, Ταϊγειαμπουα
Βασίλης Πουλάκος Γοργοπόδαρος,
Γιώργος Μπούγος Παντοδύναμος
Ειρήνη Γραμματικοπούλου Αφροδίτη, Δήμιος, Ταϊγειαμπλιας
Λίλη Τέγου Γλύκα, Άστρα,
Παναγιώτης Νάκος Αυτιάς,
Τάκης Συνδουκάς Σουλτάνος, Ήφαιστος

Οδυσσέας Γ. Γωνιάδης **Οδυσσέας Γ. Γωνιάδης**

Πρώτη Παράσταση (κοινό) Βέροια 14-11-2008
Πρώτη Παράσταση (μαθητές) Βέροια 18-11-2008
Σύνολο παραστάσεων κοινό 4
Σύνολο παραστάσεων μαθητές 43
Θεατές κοινό 927
Θεατές μαθητές + δάσκαλοι 13.439
Σύνολο παραστάσεων 47 (έως 10/04/2009)
Σύνολο θεατών $14.366 : 47 = 305 \text{ Μ.Ο.Θ.}$

Ο απίστευτος Βαρόνος Μινχάουζεν

Έζησε ασυνήθιστες περιπέτειες. Στην περιπλάνησή του, απέκτησε τρεις φίλους. Φαίνεται πως είχε πάντα με το μέρος του τη τύχη. Μπορούσε πάντα να ρισκάρει, γιατί είχε εμπιστοσύνη. Μέχρι το τέλος κράτησε η προσπάθειά του. Μέσα στο μύθο αναζήτησε την αλήθεια. Η σωτηρία μιας πόλης το όνειρο του. Σαν παλιός ιππότης αφιέρωσε τον εαυτό του, στις δικαιοσύνης την αναζήτηση.

Τι είναι περιπέτεια Όταν αντιμετωπίζεις ασυνήθιστες δυσκολίες. Όχι μόνο σε εξωτικούς τόπους αλλά και στην καθημερινή σου ζωή. Μικρές περιπέτειες, μεγάλες περιπέτειες... Έτσι κι αλλιώς η ίδια η ζωή είναι μια υπέροχη περιπέτεια για όλους μας.

Τι είναι φιλία Ζούμε ανάμεσα στους άλλους. Πολλούς θα γνωρίσουμε και τους περισσότερους θα τους ξεχάσουμε. Κάπου, κάποτε, πότε συχνά και πότε σπάνια, θα συναντήσουμε στους άλλους ένα κομμάτι του εαυτού μας.

Τι είναι τύχη Πρώτα απ' όλα, το ότι γεννηθήκαμε είναι τύχη. Γι' αυτό κι αξίζει την κάθε μέρα που ξημερώνει να την κοιτάμε στα μάτια και να την εμπιστευόμαστε, ακόμα κι όταν η τύχη μας γυρίζει τη πλάτη. Την τύχη κανείς ποτέ δεν τη δάσασε, γι' αυτό όταν μας περιφρονεί, ας μη θυμώνουμε... Ίσως έτσι, έρθει με το μέρος μας...

Τι είναι εμπιστοσύνη Όταν άφοβα μπορούμε να γυρνάμε την πλάτη... Όταν ξέρουμε πως ότι παραλείψαμε να κάνουμε, κάποιος θα φροντίσει γι' αυτό... Όταν αναθέσαμε, θα γίνει... Η εμπιστοσύνη είναι σιωπηλή, δεν έχει ανάγκη από πολλά λόγια..

Τι είναι προσπάθεια Όταν τα χέρια μας είναι κατάκοπα κι εμείς συνεχίζουμε... Όταν το μυαλό μας δεν μπορεί να βρει τη λύση κι εμείς συνεχίζουμε... Όταν οι άλλοι έχουν σταματήσει κι εμείς συνεχίζουμε... Όταν κανένα εμπόδιο δεν μπορεί να σταθεί μπροστά μας, μέχρι να φτάσουμε στο τέλος...

Τι είναι αλήθεια Μερικές φορές είναι απλή και εύκολη... Άλλες φορές δυσνόητη και άπιαστη... Άλλοτε έχει πολλά πρόσωπα κι όταν καταλαβαίνουμε το ένα, μας ξεφεύγουν τα άλλα. Η αλήθεια δεν είναι πάντα αυτή που φαίνεται... Πρέπει να κοπιάσουμε για να την αποκτήσουμε...

Τι είναι όνειρο Μικρά και μεγάλα όνειρα... Μικρά και μεγάλα κατορθώματα... Ότι θέλουμε να πετύχουμε κι ακόμα δεν το έχουμε καταφέρει... με ανοικτά τα μάτια, ονειρεύεται όποιος μακριά βλέπει... Αυτό που θέλει να γίνει, εκεί που θέλει να βρεθεί...

Τι είναι αναζήτηση Η αναζήτηση είναι για τους λίγους. Γι' αυτούς που έχουν βρει τι θέλουν να αναζητήσουν και σ' αυτό αφιερώνουν τη ζωή τους... Σαν τους παλιούς ιππότες..

Ειρήνη Αναγνώστου

Σχολική Ψυχολόγος

Πόσες φορές έχουμε αντικρίσει τον φόβο, την αγωνία, τον τρόμο και την επίγνωση στα μάτια των παιδιών...

Το ερώτημα που έρχεται στο μυαλό όλων των ενηλίκων είναι, «μα γιατί να φοβάται;», Και συνήθως η επόμενη κίνηση του ενήλικα είναι να προσφέρει τις χρήσιμες συμβουλές στο παιδί...

Ίσως, οι πιο αναγκαίες κινήσεις είναι αντί να συμβουλευόμαστε το παιδί να σκύψουμε στο ύψος του, να το κοιτάζουμε στα μάτια και να αναρωτηθούμε πρώτα εμείς, μα ΤΙ είναι αυτό που έχει δημιουργήσει ένα τέτοιο βλέμμα γεμάτο αγωνία και ανησυχία;...

Μόνο τότε μπορεί κάποιος ενήλικας να πιστέψει ότι είναι σε θέση να καθοδηγήσει και να προσφέρει υποστήριξη προς ένα παιδί το οποίο νιώθει μουνδιασμένο και ανίκανο να εξηγήσει την κατάσταση ή του.

Βέβαια, ο στόχος παρέμβασης δεν είναι μόνο η αντιμετώπιση της κατάστασης σε μια δεδομένη στιγμή αλλά και να δοθούν πληροφορίες και τεχνικές προς το παιδί για να είναι σε θέση να διαχειρίζεται μόνο του την κατάσταση του φόβου και να ελέγχει τα συναισθήματα.

Τι είναι αλήθεια αυτό που δημιουργεί η κατάσταση του φόβου... δημιουργεί την αίσθηση ανικανότητας στο παιδί και την αίσθηση ότι δεν είναι αρκετά δυνατός να αντιμετωπίσει την απειλή που νιώθει να έρχεται επάνω του... δηλ., βλέπει τον σκύλο... αυτό δεν είναι το κύριο θέμα για το παιδί... αλλά κυριολεκτικά παραλύει στην ιδέα ότι δεν θα μπορέσει να κάνει κάτι να σταματήσει τις κινήσεις του σκύλου προς αυτόν...

Παρόλο που οι κοινοί φόβοι ταλαιπωρούν πολλά παιδιά, και όχι μόνο, οι έρευνες του θέματος είναι πολύ περιορισμένες.

Με τον όρο φόβο εννοούμε ότι...

Ο φόβος είναι το συναίσθημα της ανησυχίας που προκαλείται από την ύπαρξη επικείμενου κινδύνου.

Όταν ο φόβος δεν αφορά σε συγκεκριμένη κατάσταση ή αντικείμενο και δεν μπορούμε να προσδιορίσουμε γιατί ή τι φοβάται τότε λέμε ότι το άτομο έχει άγχος.

Σε αυτό το στάδιο, οι φόβοι αυτοί αποδιοργανώνουν συναισθηματικά το παιδί σε τέτοιο βαθμό, ώστε να μη μπορεί να τους αντιμετωπίσει και, παρόλο που κάνει προσπάθειες, καταλήγει στην εύκολη λύση, αυτή της αποφυγής:

Δηλαδή, ενδίδει στο φόβο του, ταυτίζεται έντονα με το αντικείμενο του φόβου του, ζει και αναπνέει μ' αυτόν, αποφεύγει τον κόσμο και συνήθως κλείνεται μέσα στο σπίτι του.

Οι φόβοι της παιδικής ηλικίας ποικίλουν τόσο ως προς το αντικείμενο ή την κατάσταση, όπως και ως προς την έντασή τους.

Βέβαια, οι φόβοι των παιδιών εμφανίζονται με μεγαλύτερη ένταση από ότι στους ενηλίκους και είναι πολλοί περισσότεροι σε αριθμό.

Σε αντίθεση με τους ενήλικες, οι φόβοι της παιδικής ηλικίας μπορούν να αλλάζουν από ηλικία σε ηλικία, και μπορούν βέβαια να υποχωρούν τόσο ξαφνικά και αναίτια, όσο ξαφνικά και αναίτια εμφανίζονται. Δηλαδή, αυτό που σήμερα φοβίζει ένα παιδί, μπορεί μέχρι χθες να το άφηνε αδιάφορο, ή αντίστροφα.

Στο συνεχόμενο ερώτημα ποιος από τα δύο φύλα φοβάται πιο πολύ, τα αγόρια ή τα κορίτσια, οι έρευνες που έχουν διεξαχθεί μέχρι σήμερα υποστηρίζουν ότι:

Οι φόβοι στα κορίτσια ήταν περισσότεροι σε αριθμό και ένταση από ότι στα αγόρια. Συνεχίζουν λέγοντας πως, ενώ τα κορίτσια εμφανίζουν συχνότερους φόβους από ότι τα αγόρια, ο φόβος του να μιλήσει κάποιος σε μία κοινωνική περίσταση ήταν στην ίδια συχνότητα κοινός σε αγόρια και κορίτσια.

Παρατηρείται μια αλλαγή στην προθυμία να μιλήσουν για τους φόβους τους από τα αγόρια, όταν πλησιάζουν στην εφηβεία.

Επίσης, σημαντικό είναι ότι, στα μικρότερα από πέντε(5) ετών παιδιά δεν υπάρχουν σημαντικές διαφορές στη φοβική συμπεριφορά των αγοριών και των κοριτσιών.

Συχνά παρατηρείται μια σύγχυση στην χρήση των όρων φόβος και φοβίες. Δεν πρόκειται για τις ίδιες συναισθηματικές καταστάσεις, μεταξύ τους υπάρχουν αρκετές διαφορές.

Φοβίες...

Συγκεκριμένα, η φοβία αναφέρεται σε φόβο που αναγνωρίζεται ως «παράλογος» από τους γύρω, δεν δικαιολογείται από τις υπάρχουσες συνθήκες ή τους δείκτες ανάπτυξης του παιδιού.

Συνήθως, ο φόβος αυτός επιμένει χωρίς να αναγνωρίζεται μια άμεση απειλή, το παιδί φοβάται υπερβολικά, αποφεύγει συγκεκριμένες καταστάσεις ή αντικείμενα που του προκαλούν φόβο και περιορίζει σημαντικές δραστηριότητες.

Η φοβία χαρακτηρίζεται από μια συνθήκη αυξημένης κινητοποίησης και έντονη ανάγκη του ατόμου να ξεφύγει από την κατάσταση που του δημιουργεί φόβο.

Ως αποτέλεσμα αυτής της εκτεταμένης κατάστασης φόβου το παιδί επίσης αρχίζει να βιώνει την κατάσταση άγχους.

Επιστημονικά, το άγχος ορίζεται ως μια δυσάρεστη συναισθηματική κατάσταση που εκδηλώνεται ως αντίδραση σε προκλήσεις ή κινδύνους του περιβάλλοντος. Το παιδί κατακλύζεται από ένα αρνητικό συναίσθημα πως κάτι συμβαίνει ή θα συμβεί και το οποίο δεν μπορεί να ελέγξει.

Σε μια πρόσφατη έρευνα στην Αμερική υποστηρίζεται ότι πάνω από 15 εκατομμύρια ενήλικοι υποφέρουν από το άγχος και την αγχώδη διαταραχή.

Τι συμβαίνει με τα παιδιά; Η έρευνα επισημάνει ότι ένα ποσοστό 5% έως 15% των παιδιών υποφέρουν από κάποια μορφής αγχώδους διαταραχής. Αυτά τα ποσοστά παρουσιάζονται και στη δική μας χώρα.

Βάσει των γνώσεων που μας προσφέρουν οι έρευνες για τις δύο καταστάσεις, φόβοι και φοβίες, είναι αναγκαίο τα παιδιά που παρουσιάζουν φόβους να βοηθηθούν πριν αυτοί προχωρήσουν και εξελεγχθούν σε φοβίες.

Όλοι οι ενήλικοι οι οποίοι πλαισιώνουν καθημερινά τα παιδιά (γονείς, εκπ/κοι, παππούδες, κτλ) έχουν την ευθύνη και την υποχρέωση να υποστηρίζουν τα παιδιά, να διαχειριστούν τους φόβους τους... και τα φαντάσματά τους.

Ας αναφέρουμε σύντομα 5 τρόπους με τους οποίους οι καθημερινοί φόβοι δημιουργούν αναστάτωση και «χαλάνε» την ζωή των παιδιών...

- Ντροπή
- Χάνουν πολλά ευχάριστα γεγονότα
- Χάνουν χρόνο και ενέργεια
- Δυσκολίες στις σχέσεις με τους άλλους
- Δυσκολίες με την υγεία

Βήματα και τρόποι για τη διαχείριση των φόβων: με τη βοήθεια ενός ενήλικα το παιδί μπορεί να:

- ονομάσει και να αναγνωρίσει τις σκέψεις και τα συναισθήματα
- καταγράψει τους φόβους – ανησυχίες (το παιδί τα γράφει όλα μαζί σε μια λίστα)... «*λίστα ανησυχιών*»
- συζήτηση – επεξήγηση της λίστας (συζήτηση με το παιδί για όσα του συμβαίνουν)
- έναρξη προγράμματος δημιουργικής απασχόλησης / ευχάριστες δραστηριότητες (έτσι θα αποσπαστεί η προσοχή του παιδιού από τα συναισθήματα του φόβου)
- «*ένα κόλπο στην τσέπη*»: το παιδί να βοηθηθεί να δημιουργήσει δύο – τρεις φράσεις τις οποίες θα επαναλαμβάνει όταν αντικρίζει «το κάτι» που το φοβίζεται και του δημιουργεί έντονη αγωνία...

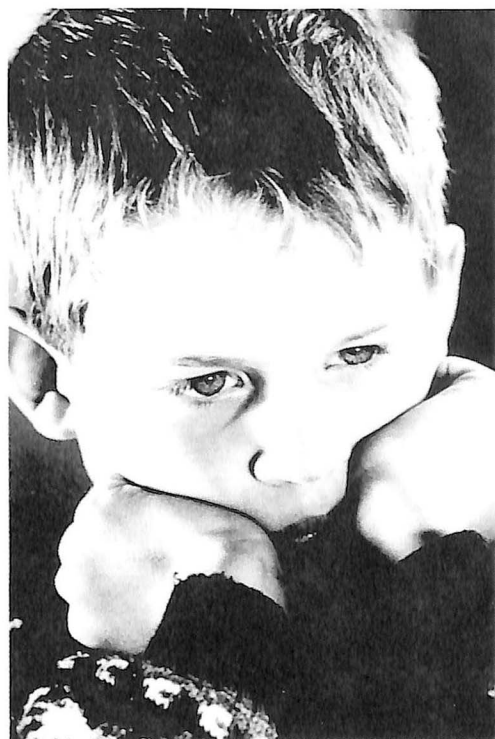
Δεν υπάρχουν καθορισμένα χρονοδιαγράμματα το πόσο γρήγορα αντιμετωπίζει ένα παιδί τους φόβους του. Το κάθε παιδί ακολουθεί το δικό του χρονοδιάγραμμα.

Για να είναι αποτελεσματικό ένα πρόγραμμα διαχείρισης των φόβων αναλύουμε κάποια δεδομένα, όπως:

- τη χρονολογική ηλικία του παιδιού
- την κοινωνικό - συναισθηματική ηλικία του παιδιού
- το αντικείμενο του φόβου (λογικός / παράλογος φόβος)
- η διάρκεια που φοβάται το παιδί
- το ιστορικό του παιδιού με το συναίσθημα του φόβου.....

Η ΣΥΝΤΑΓΗ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΦΟΒΑΣΑΙ:

- **ΜΕΤΡΙΑ** δόση συζήτησης για τα συναισθήματα φόβου
- **ΜΙΚΡΗ** δόση επαφής με το αντικείμενο του φόβου
- **ΜΕΓΑΛΗ** δόση υπομονής
- **ΜΕΤΡΙΑ** δόση επιμονής
- **ΜΕΓΑΛΗ** δόση υποστήριξης - προστασίας από τους γονείς (και όχι μόνο)
- **ΜΙΚΡΗ** δόση τύχης

Βιβλιογραφία:

- Μάνου Ν., (1997), *Βασικά Στοιχεία Κλινικής Ψυχιατρικής*, Θεσσαλονίκη: University Studio Press.
- Τσιάντης Γ., (1988), *Ψυχική Υγεία του Παιδιού Και Της Οικογένειας* (τεύχος Β), Αθήνα: Καστανιώτη.
- Στοιγιαννίδου Α., (1989), *Φοβία Σχολική*, Παιδαγωγική και Ψυχολογική Εγκυκλοπαίδεια, Τόμος 9, 5040, Αθήνα: Ελληνικά Γράμματα.
- Σιμό Γ., (2001), *Φόβοι στην Παιδική Ηλικία: Εξελικτική και διαπολιτισμική προσέγγιση*, Θεσσαλονίκη: University Studio Press
- Μπουλουγούρης Γ., (1996), *Φοβίες... και η αντιμετώπιση τους*, Αθήνα: Ελληνικά Γράμματα
- Μαρκς Ι. Μ., (2001), *Νικήστε τις Φοβίες*, Αθήνα: Μέδουσα

Ταξίδι στη Μνήμη

78. KARAFERIA - Panorama

La Macédoine Pittoresque

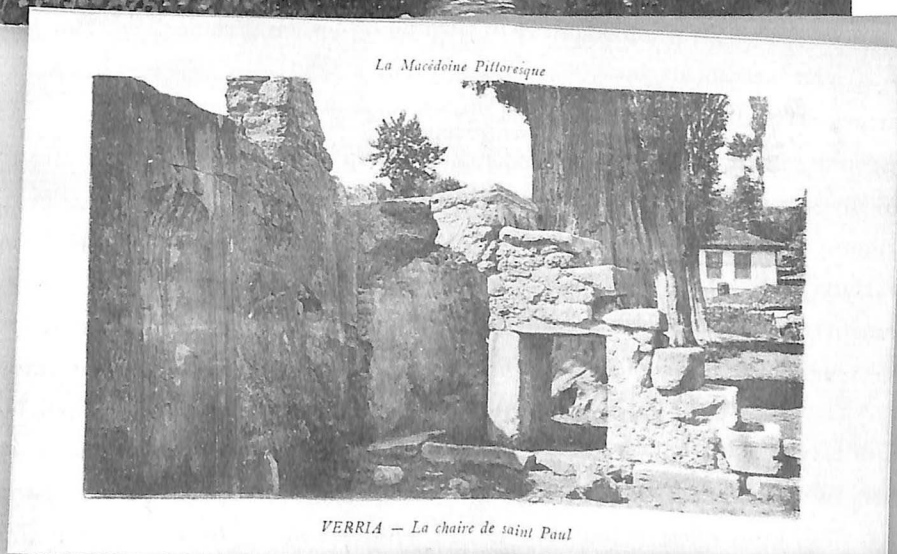
VERRIA - Le cimetière aux du quartier Moustale (B)

La Macédoine Pittoresque

VERRIA - Mosquée du quartier Moustale

Αρχείο οικογένειας
Δαμνάνη

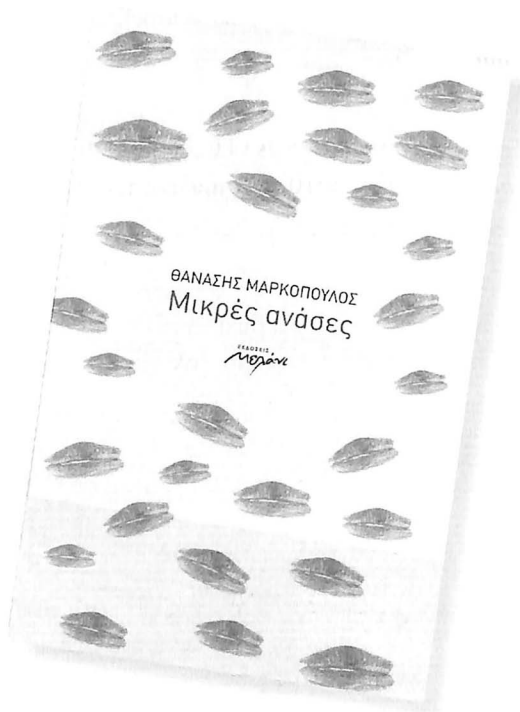
Μικρές Ανάσες του Θανάση Μαρκόπουλου

Παντελής Τσαπουχίδης
φιλόλογος

*Εσείς που βρήκατε τον άνθρωπό σας
κι έχετε ένα χέρι να σας σφίγγει τρυφερά,
έναν ώμο ν' ακουμπάτε την πίκρα σας,
ένα κορμί να υπερασπίζει την έξαισή σας,*

*κοκκινίσατε άραγε για την τόση ευτυχία σας,
έστω και μια φορά;
είπατε να κρατήσετε ενός λεπτού σιγή
για τους απεγνωσμένους;*

Ντίνος Χριστιανόπουλος,
«Ενός λεπτού σιγή»
Ανυπεράσπιστος καημός (1960)

Εικοσιοκτώ χρόνια επίσημης θητείας στην ποίηση κλείνει με την τελευταία συλλογή του ο Θανάσης Μαρκόπουλος, εικοσιοκτώ χρόνια διακριτικής παρουσίας σε έναν χώρο που στις μέρες μας έχει αρχίσει, φοβάμαι, να αποκτά χαρακτηριστικά αρένας, γεμάτος καθώς είναι με «πομφόλυγες [που] σκάνε χαλάνε τον κόσμο» όπως έγραφε παλιότερα ο ποιητής. Ούτε και η παραμονή του άλλωστε σε επαρχιακή πόλη βοηθά στην όποια αναγνώριση ενός (ιδιαίτερα αξιόλογου κατά ομολογία των κριτικών που το πρόσεξαν) ποιητικού έργου. Στην πρωτεύουσα πάντα μοιράζουν τη «δόξα και τις γροθιές», στην επαρχία απομένουν τα «μούσκλια στον ασάλευτο νου» και η «φοβερή γαλήνη που τέλος δεν έχει» για να αντιγράψω και πάλι παλιότερους στίχους του ποιητή. Αλλά εδώ πια αγγίζω τα όρια της γκρίνιας και σταματώ.

Γραμματολογικά ο Μαρκόπουλος ανήκει στους όψιμους της γενιάς του '70, αν και η ποίησή του ενσωματώνει στοιχεία από την ποιητική τόσο της πρώτης (περισσότερο) όσο και της δεύτερης (λιγότερο) μεταπολεμικής ποιητικής γενιάς. Στην πραγματικότητα βέβαια υποψιάζομαι ότι με τις τρεις τουλάχιστον τελευταίες συλλογές του έχει περάσει στον κύκλο ποιητών που συνθέτουν οι Βορειοελλαδίτες ποιητές Μάρκος Μέσκος, Μιχάλης Γκανάς, Βασίλης Γκουρογιάννης, Χρήστος

Μπράβος και πρόσεξε πρώτος ο Γ.Π.Σαββίδης.¹ Υπάρχουν κοινά βιώματα, αρκετές κοινές επιλογές στη φόρμα και στα θέματα της ποίησής τους, γνωριμία και αλληλοεκτίμηση. Απαιτείται πάντως εκτενέστερη και συστηματικότερη διερεύνηση για να τεκμηριωθεί επαρκώς η παραπάνω υποψία και δεν επιμένω περισσότερο προς το παρόν.

Έως σήμερα ο Θανάσης Μαρκόπουλος έχει εκδώσει επτά ποιητικές συλλογές: *Απόπειρα εξόδου 1975-1981* (Σύγχρονη Εποχή, 1982), *Τον ανταποκριτή μας* (Σύγχρονη Εποχή, 1985), *Μοντέλο σώματος* (Σύγχρονη Εποχή, 1988), *Ανοιγμένη φλέβα* (Παρατηρητής, 1991), *Το περίστροφο της σιωπής* (Τα Τραμάρια, 1996), *Τεστ κοπώσεως* (Τα Τραμάρια, 2002), *Μικρές ανάσες* (Μελάνι, 2010). Οι πρώτες τέσσερις εκδίδονται σταθερά ανά τριετία, μετά όμως το χρονικό χάσμα διευρύνεται: πέντε, και έξι χρόνια αντίστοιχα για την πέμπτη και έκτη ενώ η *Μικρές ανάσες* απέχει από την προηγούμενη οκτώ χρόνια, μεγάλο διάστημα ακόμα και για τα όψιμα εκδοτικά συνήθεια του ποιητή «Όλο και χειρότερα» σχολιάζει ο ποιητής και συμπληρώνει: «Δεν ξέρω αν είναι η έμπνευση που μας εγκαταλείπει ή οι αισθητικές απαιτήσεις της ωριμότητας. Όπως κι αν είναι, όλο και πιο δύσκολα βγαίνει ο στίχος και δε φταίει γι' αυτό που ακρίβυνε η βενζίνη, όπως έλεγε κάποτε ο Πάνος Θεοδωρίδης.»² Από τα ποιήματα της συλλογής πάντως προκύπτει ότι η δεύτερη εκδοχή, οι αισθητικές απαιτήσεις της ωριμότητας, είναι ξεκάθαρα επικρατέστερη.

Ο τίτλος της συλλογής, όπως μας εξηγεί ο ποιητής στην παρουσίασή της «μπορεί να σημαίνει μικρά ποιήματα, μικρά διαλείμματα σε ανηφορικούς δρόμους ή μικρές αχτίδες φωτός και μικρές ελπίδες.[...] Μπορεί όμως να υποδηλώνει και τους μικρούς άσημους ανθρώπους, άσημους ακόμα κι όταν έχουν ονόματα, που είναι πολλοί και ζουν τη ζωή «στη μυστική της πρώτη αξία». Αληθινά και οι δύο ερμηνείες έχουν επαρκή υποστήριξη στα κείμενα της συλλογής, όμως θα σταθώ στη δεύτερη γιατί θεωρώ ότι εδώ πιστοποιείται το ενδιαφέρον του Μαρκόπουλου προς τους ανθρώπους της διπλανής πόρτας - κάτι που μπορεί να ανιχνευτεί σε αρκετά ποιήματα και στο *Τεστ κοπώσεως*. Θα μπορούσε να αντιτάξει κανείς ότι το ενδιαφέρον αυτό χρονολογείται ήδη από τις πρώτες συλλογές και δεν είναι κάτι το καινούργιο· εκεί όμως ο «βασανισμένος άνθρωπος» ήταν το μέσον για καταγγελία της κοινωνικής αδικίας ενώ εδώ είναι ο ίδιος το επίκεντρο.

Η συλλογή αποτελείται από τριανταπέντε κείμενα με είκοσι εννιά ποιήματα και έξι πεζά ποιήματα (προσωπικά θεωρώ ότι είναι περισσότερο πεζά παρά ποιήματα) Τα τελευταία (τελευταία και στη συλλογή), σύντομα και λιτά όπως και τα καθαρόαιμα ποιήματα, ξεδιπλώνουν ένα ποίημα σε πεζό λόγο όπως συχνά συμβαίνει και στο *Τεστ κοπώσεως*. Επιπλέον υπάρχει σε όλη τη συλλογή ενότητα λόγου και ύφους. Αφηγηματικά στην πλειοψηφία τους, τα ολιγόστιχα κείμενα υιοθετούν έναν κουβεντιαστό, καθημερινό αλλά και αρμονικό λόγο, εξελιγμένη μορφή - πιο κοντά στο ρεαλισμό και τη δήλωση - της «αναφορικής»³ χρήσης της γλώσσας που χαρακτηρίζει το σημαντικό μέρος της ποίησης του Μαρκόπουλου. Ιδιαίτερη εντύπωση προκαλεί η σχεδόν πλήρης απουσία των υπερρεαλιστικών χαρακτηριστικών που δε λείπουν από καμία προηγούμενη συλλογή του ποιητή: η αμεσότητα και η καθαρότητα των μηνυμάτων μοιάζουν να είναι σε απόλυτη προτεραιότητα. Έχουν συντελεστεί επιπλέον και άλλες σημαντικές αλλαγές· ο σαρκασμός, σταθερό όπλο του ποιητή απέναντι στη ρηχή και συχνά βάνανυση καθημερινότητα, έχει οριστικά εξαφανιστεί αφήνοντας ως ανάμνηση μόνο μια ελαφριά ειρωνεία, κάποτε στα όρια του χιούμορ, σε τρία μόλις κείμενα: «Το ούζο σώζει το Γαλιλαίο», «Κάθοδος Βορείου» και «Το ανθρωπάκι». Ο διδακτισμός και ο

1 Γ. Π. Σαββίδης Εφημ. *Το Βήμα*, 2-7-1989 [βιβλιοκριτική για τα Γυάλινα Γιάννενα του Μ. Γκανά]

2 Κατά την παρουσίαση της ποιητικής του συλλογής *Μικρές ανάσες*, 24/04/2010 στην 7η Διεθνή Έκθεση Βιβλίου, Θεσσαλονίκη. Παραθέτω και το σχετικό ποίημα του Πάνου Θεοδωρίδη με τον τίτλο «Ποίημα»: «Από τότε οι προσωπικές εμπειρίες γίνονται ποίηση διαρκής και λάγαρα/κι ως τότε την πτωχεία των υψηλών/νοημάτων θα κρύβουν· χειμώνισσε/οι γνωστοί δουλεύουν· η βενζίνη ακρίβυνε/με δυσκολία βγαίνει ο στίχος.» [Στην αγκαλιά της Ντεζιρέ, Ύψιλον, 1980]

3 Ψευδοαναφορικής για την ακρίβεια, εφόσον καταφέρνει να αποκρύπτει σε δεύτερο και τρίτο επίπεδο ανάγνωσης τις -αναπόφευκτες και αναγκαίες για την ποίηση- συνδηλώσεις της.

ρητορικός τόνος πάλι, εκφραστικές λύσεις που ποτέ δεν αγνόησε η ποίηση του Θ. Μαρκόπουλου, εμφανίζονται και εδώ έστω και χωρίς την επικουρία του σαρκασμού (λ.χ στο ποίημα «Το χούφταλο»). Αντί για σαρκασμό ή ειρωνεία μια αδιόρατη θλίψη διαπερνά τα περισσότερα κείμενα, θλίψη που κλιμακώνεται και κορυφώνεται στο τέλος σε πίκρα. Η τεχνική της κλιμάκωσης βέβαια καλλιεργείται από τις πρώτες συλλογές και βελτιώνεται σημαντικά στο *Περίστροφο της σιωπής* όμως, ενώ πριν κατέληγε σε αιχμή (ειρωνεία, σαρκασμό), εδώ καταλήγει τις περισσότερες φορές σε έναν πνιγμένο λυγμό.

Ο σαφώς λιγότερο - τουλάχιστον σε σχέση με τις προηγούμενες συλλογές - συνδηλωτικός λόγος του ποιητή και η έλλειψη σαρκασμού και ειρωνείας ενισχύουν την πιθανότητα να διολισθήσει το ποίημα σε άρρυθμη πεζολογία. Αξιοπρόσεκτη συνεπώς η για τις ανάγκες του ρυθμού σποραδική αλλά διόλου απαρατήρητη χρήση ημιστιχίων ιαμβικού δεκαπεντασύλλαβου σε δίστιχα, τρίστιχα ή και τετράστιχα ακόμη (για παράδειγμα οι στίχοι 7-10 στο «Τσάι Βουνού» και οι στίχοι 11-13 στην «Τεχνητή βροχή» αλλά και οι περισσότεροι στίχοι στο ποίημα «Οι πόρτες της Φλώρινας». Στην ίδια κατεύθυνση και οι εύστοχες επαναλήψεις λέξεων ή και φράσεων, πάλι κατά τα πρότυπα του δημοτικού τραγουδιού. Σε κάθε περίπτωση η αρτιότητά του τελικού αποτελέσματος είναι εντυπωσιακή, κάτι που μπορεί να πιστοποιηθεί για παράδειγμα στο ποίημα «Νόστοι μεσήλικος»: οικείος λόγος, επιγραμματικός, μετρημένα επίθετα (τέσσερα μόλις) και απολύτως λειτουργικά, κλιμάκωση της έντασης μέσα από εύστοχα επιλεγμένες εικόνες, σύντομη παύση, δραματική κορύφωση στους τελευταίους τρεις στίχους :

*Κάθε που γυρίζω στη μικρή πατρίδα
πληθαίνουν τα άγνωστα πρόσωπα
οι σκιές στους δρόμους
τα σπίτια που μπάζουν
νερά της βροχής
τα μνημόσυνα του Σαββάτου*

*Κάθε που επιστρέφω στη μικρή πατρίδα
όλο και πιο λίγο φθείρεται η παλάμη μου
από θερμές χειραψίες.*

Και ένα επιπλέον παράδειγμα με ένα ποίημα ποιητικής, ο «Αυτόματος Ποιητής» όπου το μήνυμα - ποίημα είναι ένα ζωτικό μέσο επικοινωνίας του ποιητή με τους υπόλοιπους ανθρώπους ,καθώς «μ' αυτά και μ' αυτά/ κρατιέται στη ζωή»:

*Ο ποιητής απουσιάζει
στο ορνχείο των στίχων*

*Παρακαλώ
μετά το χαρακτηριστικό ήχο
ακούστε το μήνυμά του*

*Μ' αυτά και μ' αυτά
κρατιέται στη ζωή.*

Η ποιητική και η μνήμη είναι λοιπόν δύο από τις θεματικές περιοχές που αξιοποιούνται σε αυτή τη συλλογή - ή καλύτερα, και σε αυτή τη συλλογή του ποιητή καθώς σχετικά ποιήματα

δε λείπουν από καμιά συλλογή. Ιδιαίτερα η μνήμη κυριαρχεί με τις ποικίλες μεταμορφώσεις της ορίζει τον πρώτο από τους δύο θεματικούς άξονες της συλλογής. Η μνήμη ως νόστος, πικρός και ανεκπλήρωτος είτε πρόκειται για τη γενέθλια πόλη («Νόστοι Μεσήλικος», «Εικόνες εποχής - Δεσκάτη») είτε για φίλους και έρωτες της φοιτητικής ζωής - νόστος κι αυτός αδιέξοδος στο «Τσαί Βουνού» και στις «Μέρες του 1969 - το πολύ 70 μΧ», είτε για τα χρόνια που πέρασαν και δεν υπάρχει καμιά συνταγή Ελληνοσούρων μάγων για να τα φέρει πίσω («Ήταν καιροί»). Ως ιστορική μνήμη, μνήμες του εμφυλίου διαθλασμένες μέσα από ατομικές ιστορίες («Εμφύλιο χρώμα», «Τεχνητή Βροχή», «Κορυσχάδες»)⁴. Μνήμες προσώπων, ζωντανών και νεκρών («Η μάνα απόψε», «Τα κάδρα»). Μνήμες, τέλος, με τη μορφή σύντομων επιτύμβιων επιγραμμάτων για τα άτομα στο τρίπτυχο ποίημα «Χαμηλά πορτρέτα». Τα άτομα αυτά, απλοί καθημερινοί άνθρωποι, «μικρές ανάσες» κατά τον ποιητή, χαράζουν το δεύτερο θεματικό κύκλο που συχνά, φανερά ή υπόγεια, τέμνει τον πρώτο (όπως λχ. στα «Χαμηλά πορτρέτα», στο «Τσαί Βουνού» ή στο «Εικόνες εποχής»). Τα συγκεκριμένα πρόσωπα δεν είναι ακριβώς ήρωες· θα μπορούσε αντίθετα να ξεγελαστεί κανείς και να τα θεωρήσει Ελπίνορες αν δεν υπήρχε πάνω τους ένα στοιχείο τραγικότητας ή κρυμμένου ηρωισμού (όπως λχ. ο «Άνθρωπος από πέτρα», «Το Χούφταλο», οι «Ιτιές») ή και ομορφιάς ακόμη («Η κυρία με τις ανεμώνες», «Γυναίκα μόνη μπροστά στη θάλασσα»). Αυτό το αίσθημα, μείγμα ενός λανθάνοντος ηρωισμού μαζί με θλίψη ή οίκτο, επεκτείνεται κάποτε και στα άψυχα όπως στο «Οι πόρτες της Φλώρινας», «Την απόγνωση σκέφτομαι», «Οι προτομές της Βέροιας», «Τα κάδρα». Να σημειώσω τέλος άλλα δύο θέματα: την επιμονή στη μορφή της μάνας με τρία ποιήματα («Το Χούφταλο», «Η μάνα απόψε», «Είπα να γράψω») έναντι μόλις ενός πεζού ποιήματος («Ο πατέρας σε ενέδρα») για τον πατέρα που ως τώρα κατείχε τα πρωτεία αναφορών στην ποίηση του Θ. Μαρκόπουλου. Και το θέμα της ερωτικής επιθυμίας που άλλοτε φανερώνεται και άλλοτε λανθάνει - πιο πολύ το δεύτερο - σε ποιήματα όπως «Η κόκκινη στάχτη», «Καφές στην Ελιά» και στο πεζό ποίημα «Οι μαμάδες».

Ο Θανάσης Μαρκόπουλος ακολουθεί τον αντίστροφο δρόμο από τη συντριπτική πλειοψηφία των σημερινών ποιητών. Στην κυριαρχία του κλειστού ατομικού βιώματος και του ολοένα και πιο δυσπρόσιτου λόγου αντιτάσσει το (σταθερό) ενδιαφέρον του για τον Άλλον και έναν λιτό και απλό αλλά όχι απλοϊκό λόγο. Να ευχηθούμε μόνο, όσο και αν έχουν αυξηθεί *οι αισθητικές απαιτήσεις της ωριμότητας*, να μην χρειαστεί να περιμένουμε πολύ για την επόμενη συλλογή· ακριβή έχει γίνει η καλή ποίηση, ακριβότερη και από τη βενζίνη ακόμη.

⁴ Είναι αξιοπρόσεκτο ότι ο εμφύλιος έχει σταθερή εκπροσώπηση σε όλες τις συλλογές του ποιητή και πάντα μέσα από ατομικές ιστορίες. Οι συνέπειές του και οι τραγωδίες που έσπειρε στο ευρύτερο και στενότερο περιβάλλον του ποιητή είναι ένα ιδιαίτερα τραυματικό βίωμα που δε φαίνεται να το έχει εξαντλήσει ποιητικά ακόμη ο Θ.Μαρκόπουλος – και ας μου επιτραπεί το σχόλιο: προς όφελος του αναγνώστη.

Πόπη Γκερούση *Νότια της νύχτας* Εκδόσεις Μοντέρνοι καιροί

Χαμένη μέσα στις σκιές, μέσα στα ζωντανά όνειρα της, ψάχνει για απαντήσεις σε ερωτήσεις που ακούει μόνο η νύχτα. Δεν μπορεί να κάνει τίποτα, δεν μπορεί να νιώσει τίποτα-δεν μπορεί να δουλέψει, να χαρεί, να ερωτευτεί. Δεν ξέρει τίποτα. Μόνο να στυλώνει τα μάτια στο σκοτάδι. Μόνο να πετάει γράμματα κάτω από την πράσινη πόρτα.

Φσσας...

Το γράμμα περνάει κάτω από την πόρτα σου. Νιώθω όμορφα. Συμπέρανα ότι το αιθέριο έλαιο του λεμονιού διώχνει τη μαύρη γλοιώδη ουσία. Το αιθέριο έλαιο του λεμονιού είναι μαγικό. Το ίδιο και η αγάπη σου.

Κάποιον αιώνα συναντά έναν άλλο χαμένο άγγελο, εκείνον που θα την προκαλέσει να μην κρατάει μπαγιάτικα όνειρα μέσα της.

Φσσας...

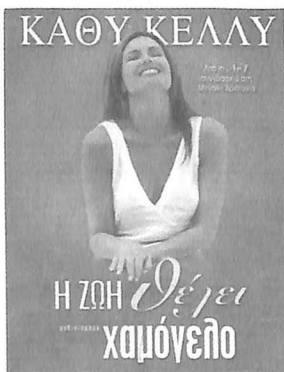
Με κάνει να νιώθω διάφανη.

Πάνω στο κορμί μου θέλω να χαράξεις ένα χάρτη και να ταξιδέψεις σε μέρη και σε χρόνους άλλους. Θέλω να με χρησιμοποιήσεις. Θέλω να χύσεις ζωή πάνω στο χάρτη μου. Θέλω να πιάσω τον κόσμο, να τον ξεσκονίσω, να τον χτυπήσω καλά μέχρι ν' αφρίσει σαν καφές. Θέλω ν' αφρίσει από ζωή.

Εκεί, στα νότια της νύχτας, υπάρχουν ψυχές που σ' ελευθερώνουν. Τα όνειρα παίρνουν μορφή σαν να ζωγραφίζονται τοπία ζωής, χαράς, έρωτα...

Κάθυ Κέλλυ *Η ζωή θέλει χαμόγελο* Εκδόσεις Εμπειρία Εκδοτική

Τέσσερις γυναίκες που κρατούν στα χέρια τους δυναμικά τη ζωή.

Κάποιες βρίσκονται μόλις στο ξεκίνημα της περιπέτειας, κάποιες έχουν χαράξει τη δική τους πορεία και ήρθε η ώρα να αναθεωρήσουν. Στις καλές και στις κακές στιγμές, οι φίλοι είναι πάντα εκεί... Να δείξουν ότι η προσπάθεια ποτέ δε σταματά, να θυμίσουν ότι πίσω από κάθε δυσκολία βρίσκεται η αισιοδοξία: το χαμόγελο της συμπαράστασης και το χαμόγελο της ανανέωσης και της ξεγνοιασιάς. Ακόμα ένα συναρπαστικό μυθιστόρημα για τις βαθιά ανθρώπινες σχέσεις από την Κάθυ Κέλλυ, τη συγγραφέα που διαβάστηκε και αγαπήθηκε από το γυναικείο κοινό σε όλο τον κόσμο.

"Κάθυ Κέλλυ: Ο ορισμός της τελειότητας στο είδος της. Η γραφή της έχει την ευγένεια που επιτρέπει στο συνηθισμένο να γίνεται ασυνήθιστο.

Το αποτέλεσμα είναι μια διήγηση που αγγίζει τις πιο απλές αλήθειες για τις ανθρώπινες σχέσεις. Irish Independent πολύχρωμα λαμπιόνια που στόλιζαν το πλοίο. Ένα έντονο συναίσθημα πλημμύριζε την καρδιά των αποδύμων.

Δημήτρη Γερμίδα *Μια ανθοδέσμη για τον Μίδα* Εκδόσεις Α. Α. Λιβάνη

Ούτε η Ισμήνη η οικολόγος, ούτε ο Θεολόγης ο πρόεδρος της Φιλιππιάδας, ούτε ο Πέτρος, πολιτικός μηχανικός και παλιό στέλεχος των Μεταλλείων, μπορούσαν να φανταστούν την τροπή που θα έπαιρναν τα πράγματα, όταν σύγχρονοι Δαβίδ αυτοί ξεσηκώθηκαν εναντίον μιας πανίσχυρης, Γολιάθ, πολυεθνικής εταιρείας χρυσού. Σκοπός τους ήταν να εμποδίσουν την εξόρυξη χρυσού με καταστρεπτικές για το περιβάλλον μεθόδους από τα ορυχεία που υπήρχαν στην περιοχή του Παγγαίου από την εποχή του Φιλίππου και του Μεγάλου Αλεξάνδρου.

Δίκες, πογκρόμ, απόπειρες φυσικής και ηθικής εξόντωσης των αγωνιστών για να υποκύψουν στις επιθυμίες των «ισχυρών επενδυτών» συνιστούν το καθημερινό σκηνικό. Ο αγώνας που άρχισε στις πλαγιές του Παγγαίου, απέναντι απ' το Άγιο Όρος, μεταφέρεται στις Βρυξέλλες, στη Νέα Υόρκη και στο Τορόντο, ενώ πτυχές της ιστορίας εξελίσσονται στη Μόσχα και στο Κονγκό. Μια τεράστια πλεκτάνη αποκαλύπτεται με σκοπό τη βρόμικη κερδοσκοπία από άπληστους «επιχειρηματίες» και συνενόχους τους: χρηματιστηριακά παιχνίδια, άνομες συμμαχίες, προδοσίες.

Μετά από μια πρώτη νίκη των αγωνιστών της Φιλιππιάδας, σε ποιες επικίνδυνες ατραπούς οδηγούνται όλοι, θύτες και θύματα, ωθούμενοι από μια αδυσώπητη μοίρα;

ΚΟΙΝΩΦΕΛΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΠΟΛΛΑΠΛΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ ΒΕΡΟΙΑΣ

Παύλου Μελά και Μπιζανίου
Τηλ. κέντρο: 2331078100, 2331078127, Fax: 2331027914

Δημοτική Επιχείρηση Πολιτισμού
Δημοτικό Περιφερειακό Θέατρο

ΧΩΡΟΣ ΤΕΧΝΩΝ
Παύλου Μελά & Μπιζανίου
ΑΝΤΩΝΙΑΔΕΙΟΣ ΣΤΕΓΗ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ & ΤΕΧΝΩΝ
Αντωνιάδη 19

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ «ΘΕΑΝΩ ΖΩΓΙΟΠΟΥΛΟΥ»
Θ. Ζωγιοπούλου 3, τηλ. 2331024879

ΑΙΘΡΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ «Όλγανος»
Όλγάνου 19, τηλ. 2331028277

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ
Ιεραρχών 4, τηλ. 2331023880

ΘΕΡΙΝΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ «Μελίνα Μερκούρη»
Άλσος Παπάγου, τηλ. 2331072654

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΩΝ Ν. ΗΜΑΘΙΑΣ
Κουντουριώτη 8, τηλ. 2331067308 & 2331026877